

Τριᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τριᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 18 Μαρτίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 48

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
 Ταῖς ἐπαρχίαις..... " 8.50
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
 Ἐν Ῥωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἰουλίου Μερύ: Ο ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ. — Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ, (μετὰ εἰκόνας). — ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΞΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ.— ΕΛΙΣΑΒΕΤΑ, διήγημα Felix Franc.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΕΤΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κ.λ. κ.λ.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΕΡΥ

Ο ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ

EN BIENNEH

Ἵπάρχουσι πόλεις, ὧν τὸ ὄνομα ἔχει τι ἐν ἑαυτῷ τὸ μυστηριώδες. Ἐκ τῶν πόλεων τούτων εἶνε τὸ Πάνορμον ἐν Σικελίᾳ, ἡ Βενετία ἐν Ἰταλίᾳ, ἡ Κολωνία ἐν Γερμανίᾳ. Ἐν δὲ τῇ Γαλλίᾳ ἔχομεν Βιέννην τὴν Δελφινικήν, ἣτις ἐπίσης ἔχει τὴν ἰδιαιτέραν αὐτῆς φυσιογνωμίαν καὶ ἣτις ἐν ἀορίστοις καὶ παραδόξοις παραδόξεσι παρέχει τῷ περιηγητῇ τι τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὅποιον συναίσθάνεται μὲν, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ὀρίσῃ. Ἡ Βιέννη εἶνε ἡ Κολωνία τῆς Γαλλίας. Ἡ Κολωνία ἔχει καθεδρικὸν ναὸν κτισθέντα ὑπὸ τοῦ δαίμονος, ζοφερὰν ἐκκλησίαν, ἣτις προσδβλέπει διαρρέοντα τὸν Ῥήνον, καὶ ἐν ἣ ἑτάθησαν οἱ τρεῖς βασιλεῖς οἱ προσκυνήσαντες τὸν Ἰησοῦν βρέφος. Τοῦτο δὲ ἦδη θὰ ἤρκει, ἵνα δώσῃ εἰς τὴν πόλιν ταύτην χαρακτηριστὰ παραδόξον. Ἐχει καὶ ἡ Βιέννη τὸν καθεδρικὸν αὐτῆς ναὸν ἡ χριστιανικὴ αὐτῆς ἐκκλησία ἀντεκατέστησε ναὸν τινα, τὸν ὅποιον ὁ Βρέννος εἶχεν ἀνεγείρει εἰς τὸν Τευτάτην¹

Πρὸ αὐτῆς μετὰ τῆς χαριέσεως αὐτοῦ ὀρητικότητος ρεεὶ ὁ Ροδανός, ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς τοῦ ὁποίου ὄχθης βλέπομεν τάφον ἀνώνυμον καὶ ἀρχιτεκτονικῆς ἀλλοκότου. Ἡ παράδοσις λέγει ὅτι ὁ τάφος οὗτος εἶνε ὁ τοῦ Πιλᾶτου τοῦ Πιλᾶτου ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ὁποίου ἔπαθεν ὁ Χριστός Passus est sul Pontio Pilato. Ἐγγύτατα δὲ τῆς Βιέννης δεκνύουσι τὸ ὄρος Πιλᾶτον mons

1. Τευτάτης, ἢ Τευτ. Ὁ κυριώτερος τῶν Γαλατῶν καὶ Γερμανῶν Θεός. Σημ. Μεταφρ

Pilatus. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ διοικητῆς τῆς Ἰουδαίας ἀπέθανεν ἐν Βιέννῃ ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Καλιγούλα. Ὁ συγγραφεὺς τὸ συναξάριον (légende) τοῦ περιπλανωμένου Ἰουδαίου παριστᾷ τὸν Ἰσαὰκ Λακιδάιμον (Laquedem) ὡς μεταβάντα εἰς τὴν ἐν τῷ Δελφινάτῳ Βιέννην τὸ 1877· ἐξέλεξε δὲ τὴν πόλιν ταύτην προτιμήσας αὐτὴν πάσης ἄλλης, ἐνεκα τῆς ἐκ τοῦ τόπου ἐμπνεύσεως.

Ἀπὸ τὴν Βιέννην ἔπερασε
 Ποῦ ἔναι ἔς τὸ Δελφινάτον
 Ποτὲ δὲν εἶδαν ἄνθρωπον
 Τοσοῦτον παγωνάτον!

Λέγει τὸ συναξάριον ἔπρεπε τῷ ὄντι ὁ περιπλανώμενος Ἰουδαῖος νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὴν πόλιν, ἐν ἣ ἀπέβίωσεν ὁ Πιλᾶτος.

Ἀναγκαῖος ἦτο ὁ βραχὺς οὗτος πρόλογος, ἵνα φθάσωμεν εἰς τὸ ἐπόμενον Χρονικόν, τὸ ὅποιον μοὶ ἐνέπνευσε λατινικόν τι χειρόγραφον, ὅπερ πρὸ ἐτῶν ἀνέγνωσα διαμένων ἐν τῷ μεταξύ Βιέννης εἰς τοῦ Δαγωγικῶ Πρακτορείου Ρέαρε) πύργῳ τοῦ Κ. Β. Σ'.

Α'

Βασιλεύοντος τοῦ Καλιγούλα καὶ Πραιτορος τῆς Βιέννης ὄντος τοῦ Κ. Μαρκίου διὰ τῆς θριαμβικῆς τῆς Μητροπόλεως ταύτης τῆς Γαλλίας πύλης οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως εἶδον φορεῖον συνοδευόμενον ὑπὸ πολλῶν ἰππέων. Μεγάλῃ ἐγένετο ἡ ἐκεί συρροὴ τοῦ λαοῦ. Τὸ φορεῖον τοῦτο ἑσταμάτησε πρὸ ταπεινῆς τινος τὴν ὄψιν καὶ σχεδὸν συναφῶς μετὰ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀρεως οἰκίας. Ἐπὶ τῆς θύρας τῆς οἰκίας ταύτης ἐρυθροῖς γράμμασιν ἦτον ἐπιγεγραμμένον τὸ ὄνομα Φ. Ἀλθίνου. Γέρων τις ὑψηλοῦ καὶ κεκυφῆτος ἀναστήματος, καίτοι ἡλικιωμένος, κατῆλθε μὲ ἀρκετὴν εὐκίνησιαν ἐκ τοῦ φορεῖου καὶ προπορευομένων αὐτοῦ δύο δούλων

Ἐβραίων εἰσηλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, ὅπου ἀναμφιβόλως ἀνεμένετο ὑπὸ τοῦ οἰκοδεσπότου, ὅστις ἦτο φίλος του.

Ὁ ἐν τῷ λουτρῶνι ὑπηρετῶν δούλος ὀδήγησε τὸν γέροντα εἰς τὸν νυμφαῖον, ἵνα λούσῃ καὶ ἀλείψῃ αὐτὸν δι' ἀρωματικῶν ἐλαίων. Εἶτα ἤναψαν τὰς λυχνίας τοῦ ἐστιατορίου καὶ παρέθηκον τὸ δεῖπνον.

Ὁ Ἀλθίνος ἦτο μόνος μετὰ τοῦ ξένου ἐν τῷ τρικλίῳ. Μόλις δὲ παρετέθη τὸ ἐκ νωπῶν ὧν ἔδεσμα καὶ ἤρξατο μεταξὺ τῶν δύο συνδαιτηθῶν ἡ συνομιλία.

— Πολλὰ παρῆλθον ἀπὸ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ μας ἔτη, εἶπεν ὁ Ἀλθίνος ἄς κενώσωμεν ἐν ποτήριον Ροδανεῖου οἴνου ὑπὲρ τῆς ἐπανόδου σου.

— Ναι, πολλὰ παρῆλθον ἔτη, εἶπεν ὁ γέρον· καὶ κατηραμένη νὰ εἶνε ἡ ἡμέρα· καθ' ἣν ἐν τῇ δικαίῃ τῆς Ἰουδαίας διεδέχθη τὸν Οὐαλέριον Γράτον. Τ' ὄνομά μου εἶνε ἀπαίσιον· κακὴ τις μοῖρα ὑπάρχει προσκεκολλημένη εἰς τοὺς φέροντας αὐτό. Εἰς τῶν προγόνων μου, ὁ Ὑπάτος Πόντιος ἐνεκόλαψεν ἀτιμωτικὸν σῆμα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς Ἰώμης· διήλθεν ὑπὸ τὰς Καυδιανὰς λόγχας, κατὰ τὸν πρὸς τοὺς Σαμνίτας πόλεμον. Ἄλλος δὲ τις ἀπωλέσθη πολέμων πρὸς τοὺς Πάρθους καὶ ἄλλος ἐν τῷ κατὰ τοῦ Ἀρμινίου πολέμῳ· καὶ ἐγώ, ἐγώ !!»

Ἡ κύλιξ ἔσθη ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ γέροντος καὶ δάκρυα ἔπεσαν ἐντὸς τοῦ οἴνου.

— Καὶ σύ, λοιπόν, τί ἔκαμες;... Ἡ ἀδικία τοῦ Καλιγούλα σ' ἐξορίζει εἰς Βιέννην· καὶ διὰ ποῖον ἐγκλημα; Εἶδον τὴν δίκην σου ἐν τῷ Πίνακι τῶν δικῶν (Tabularium) Κατηγγέλης ὑπὸ τοῦ Οὐτέλλιου, τοῦ Τοπάρχου Συρίας, ὅστις εἶνε ἐχθρὸς σου· ἐτιμώρησες ἔβραϊους τινας ἀποστατας κατασφάζαντας Σαμαρίτας ἐκ τοῦ ἡμετέρου γένους καὶ περιχαρακωθέντας κατόπιν ἐπὶ τοῦ ὀ-

ρους Γαριζέμ. Κατηγορείσκι δὲ ὅτι οὕτως ἐπράξες ἐκ μίσους κατὰ τῶν Ἰουδαίων ;

— "Ὁχι, ὄχι, Ἄλβινε· ὀμνῶ τοὺς θεοὺς ἅπαντας ὅτι ποσῶς δὲν μὲ λυπεῖ ἡ ἀδικία αὕτη τοῦ Καίσαρος.

— Μήπως διέπραξες παρανόμους φορολογικὰς εἰσπράξεις εἰς τὴν Ἰουδαίαν ;

— Πῶποτε.

— Μὴ ἀφῆρασας ὠραίας νεαράς Ἰουδαίας ἀπὸ τῶν συζύγων των ;

— Πῶποτε.

— Μὴ κατεδίκασας εἰς τὴν ἀγχόνην πολίτας Ρωμαίους, ὡς ὁ Βέρρης ἐν Σικελίᾳ ; Ὁ Πιλάτος δὲν ἀπεκρίθη.

— Σ' ἐγνώρισα πάντοτε ἀγαθὸν καὶ ἐχέρονα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἄλβινος, δι' ὃ καὶ μεγαλοφῶνως ἀνεφώνουν ἐν τῇ Ρώμῃ ὅτι δὲν προσηνέχθησαν εὐγενῶς πρὸς σέ ἀπολύσαντες σε ἐκ τοῦ ἀξιωματός σου. Δὲν ἀνηνέχθησαν κατὰ σοῦ πρὸς τὴν Γερουσίαν· εἶσαι θύμα κατὰ τῆς ἰδιοτροπίας τοῦ Τοπάρχου τῆς Συρίας.

— Ἄλβινε, ἄς ὁμιλήσωμεν περὶ ἄλλης ὑποθέσεως. Εἶμαι κεκοπιτικῶς, ἔρχομαι ὁ ἐνταῦθα ἐκ Ρώμης. Εἰς αὐρίον τὰ σπουδαία ! ὡς λέγει ὁ Σοφός. Ὁ οἶνος οὗτος τοῦ Ροδανοῦ εἶνε ἐξαιρετός.

— Φυλάχθητι ἀπὸ τοῦ οἴνου τούτου, Πιλάτε, διότι διαταράττει τὸν νοῦν.

— Τόσον τὸ καλλίτερον ! Ἄλλ' ἐγὼ δὲν τὸν φοβοῦμαι· εἶμαι συνειθισμένος εἰς τὸν οἶνον, τὸν ὁποῖον συγκομίζουσιν ἐκ τῶν ἀμπελῶνων τῆς Ἐγγαδῆς¹ ὅστις εἶνε δυνατὸν τοῦ Βάκχου ποτόν !

— Κάμε, ὅ,τι ἀγαπᾶς. Ἄλλ' εἰπέ μοι, σὺ, ὅστις ἔρχοσαι ἐκ Ρώμης, ὁποῖα τὰ ἐκείθεν πολιτικὰ νέα ;

— Κακοὶ εἶνε οἱ οἰωνοὶ ! Δὲν ἀνεγνώρισα τὴν Ρώμην· αὕτη δὲν ἀνέρχεται πλέον, ἀλλὰ κατέρχεται.

— Τί λέγεις ;

— Λέγω ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶνε. Δὲν ἀκούεις, σὺ, ἐντεῦθεν τὸν ὑποκόφως βρέμοντα τοῦτον κρότον ; ὑπάρχει ἀόρατός τις καὶ ἀνωτέρα δύναμις, ἣτις ὠθεῖ τὸ κράτος πρὸς τὴν καταστροφὴν αὐτοῦ. Οἱ Θεοὶ ἡμῶν ἤττηθησαν. Οἱ Θεοὶ ἡμῶν οἴχονται ! Ἄκουσον, Ἄλβινε, ἄφες με τὴν ἐσπέραν ταύτην ἀκόμη ν' ἀπευθύνω μετὰ πρὸς τοὺς ἐφεστίους Θεοὺς σου. Ἄς μὴν ὁμιλῶμεν περὶ θλιβερῶν πραγμάτων. Ἡ νύξ εἶνε μήτηρ τῆς λύπης, ἀλλὰ τὸ Τρίκλινον μᾶς συμβουλεύει νὰ εἴμεθα φαιδροί. Εἰπέ εἰς τὸ παιδίον νὰ ἐγγύση εἰς τὸ ποτήριον οἶνον τῆς Κρήτης καὶ εἰς τὸν τὰ τῆς κοίτης ἐπιμελούμενον δοῦλον νὰ μοὶ φέρῃ τὰ σανδάλια μου καὶ νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν κλίνην μου. Δὲν ἀγαπῶ τὴν ζοφερὰν νύκτα· ἄς πέσωμεν ἵνα κοιμηθῶμεν διὰ νὰ φέρωμεν τὸ ταχύτερον τὴν ἡμέραν.

Ὁ Ἄλβινος ὑπεκλήθη καὶ ἐγένετο ὅ,τι ὁ Πιλάτος ἐπεθύμει. Καὶ ἐνῶ ὁ δοῦλος ἐπλησίαζε μετ' ἀργυρᾶς προχοῖδος χρησιμευούσης πρὸς πλῆσιν τῶν χειρῶν καὶ τὴν ἐπαρουσίαζεν εἰς τὸν Πιλάτον ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ γέροντος ἔβλεπον μεγάλην ὠχρότητα καὶ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ καταχθόνιον λάμψιν.

Τὴν ἐπιούσαν, ἣτις ἦτον ἡ παραμονὴ τῶν καλανδῶν τοῦ Αὐγούστου, ὁ Πιλάτος περιεπάτει μετὰ τοῦ φιλοξενούντος αὐτὸν Ἄλβινου εἰς τὸ ρωμαϊκὸν τῆς Βιέννης ἄστυ καὶ ἤκουεν ἀπροσέκτως τοὺς λόγους τοῦ φίλου του, ὅστις εὐηρεσεῖτο νὰ δεικνύῃ τὰς διαφορὰς συνεικίας καὶ τὰ λαμπρὰ οἰκοδομήματα, τὰ ὁποῖα ἐν αὐταῖς ἀνηγείροντο πανταχόθεν.

« — Δὲν μένει πλέον ἐνταῦθα ἴχνος τῆς ἐξουσίας τῶν Ἀλλοβρογῶν², ἔλεγεν ὁ Ἄλβινος. Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος οἱ Ἀλλοβρογοὶ ἐπαύσαν ἐνοχλοῦντες τὴν πόλιν ταύτην. Γαλήνιος καὶ ἡσυχος εἶνε ὁ βίος ἐν Βιέννῃ, καὶ ἐν αὐτῇ δύνασαι νὰ διέλθῃς ἀσφαλῶς τὰς παρὰ τῶν Θεῶν ὑπολειπομένους σοὶ ἡμέρας.

» Ἴδου ἐνώπιον ἡμῶν τὸ παλάτιον τῶν αὐτοκρατόρων· δὲν εἶνε τόσον μέγα, τόσον μεγαλοπρεπές ὅσον τὸ τοῦ Παλατινοῦ, ἀλλὰ δύναται νὰ ἐπαρκῇ εἰς οἰκοδεσπότας μὴ ἐναικούντας ἐν αὐτῷ· παρατήρησον πρὸς τ' ἄριστέρα καὶ θέλεις ἀναγνωρίσῃ τὸν ναὸν τοῦ Αὐγούστου καὶ τῆς Λιβίας· ἐὰν δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ σου δὲν ἐξησθῆναι ὑπὸ τοῦ ἡλίου τῆς Ἰουδαίας δύνασαι ἐντεῦθεν ν' ἀναγνώσῃς τὴν ἐπιγραφήν *Divo Augusto et Liviae*. (Τῷ θεῷ Αὐγούστῳ καὶ τῇ Λιβίᾳ). Ἀπωτέρω εἶνε ὁ εἰς τοὺς ἑκατὸν Θεοὺς καθιερωθεὶς ναός. Ἐὰν ὑπάγωμεν εἰς τὸν περίπατον τῆς Ρώμης³ θέλομεν ἐκεῖ εὐρῆ τὸ διὰ τὰς ναυμαχίας χρησιμεῦον ὑδροστάσιον (*étang*), καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ θὰ καταβῶμεν, διὰ νὰ ἀναπνεύσωμεν ὀλίγην ὀρῶσον ἐπὶ τῆς γεφύρας. Ἡ Βιέννη, ὡς ἦδη δύνασαι νὰ παρατηρήσῃς καὶ σὺ ὁ ἴδιος, εἶνε εὐάρεστος πρὸς διαμονὴν πόλις· τὸ κλίμα αὐτῆς εἶνε γλυκὺ· τὰ περιστοιχούντα καὶ ἐγγύθεν δεσπόζοντα αὐτῆς ὄρη τὴν προφυλάττουσιν ὡσαύτως καὶ κατὰ τῆς ὁρμῆς τῶν ἀνέμων. Ἀπέχομεν δεκαπέντε μίλλια τῆς Λυῶνος, ὁ δὲ Ροδανὸς ἐπιβραχύνει ἡμῖν τὴν πρὸς τὴν Μασσαλίαν καὶ Ἀρέλατον (*Arles*) ὁδόν. Αἱ τρεῖς αὗται σπουδαῖαι πόλεις ἐξαρτῶνται διοικητικῶς ἀπὸ τῆς Βιέννης κατ' ἀπόφασιν Τιβερίου τοῦ Καίσαρος. Εὐχαρίστησον λοιπὸν τὴν εἰμαρμένην τὴν δοῦσάν σοι ὡς τόπον ἐξορίας τὴν Βιέννην».

Ὁ Ἄλβινος περετήρησε ταραχὴν τινα ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ γέροντος.

Εἶχεν ὁ Πιλάτος προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ νέφους κοινορτοῦ ἐγειρομένου ἀπὸ τῆς ὄχθης τοῦ Ροδανοῦ διὰ μέσου τοῦ ὁποίου ἔβλεπέ τις λάμποντα ὄπλα καὶ καλπάζοντας ἱππεῖς.

— Εἶνε ὁ Πραίτωρ, εἶπεν ὁ Ἄλβινος· ἐπεσκέφθη πρὸ ὀλίγου τὰς ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ ἐργασίας· εἶνε δὲ ὁ καθημερινὸς περίπατός του.

— Ἄς ἀποφύγωμεν τὸν πραιτορα, εἶπεν ὁ Πιλάτος· ἄς μὴ γείνη αὐτῷ γνωστὸν τὸ πρόσωπόν μου.

Ἴνα δ' ἐπανεέλθωσιν οἴκαδε ἔφθασαν εἰς τὴν Κυρηνάλιον ὁδόν· ἀλλὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀέργων προσελκυσθέν ἐκ τοῦ κρότου τῶν βυκανῶν (τρανοσαλπίγγων) κατήρχετο πρὸς

τὴν ὄχθην, ἵνα ἴδῃ τὸν Παιρίτορα διερχόμενον τῆς ἀκολουθίας αὐτοῦ. Ὁ Πιλάτος εὐρέθη περιστοιχισμένος ὑπὸ τοῦ κυμαινομένου ὄχλου καὶ ἡ ἐπίσπευσις αὐτοῦ παρετηρήθη, τοῦθ' ὅπερ συμβαίνει πάντοτε ὁπότε ἀνθρωπῶς τις μόνος ὁδεύει σπεύδων πρὸς διέθυνσιν ἀντίθετον τοῦ συναγυρμού τῶν περιέργων.

Ἄλλως τε δὲ ἡ ἐνδύμασις αὐτοῦ ἤθελεν εἶσθαι ἐπαρκής, ἵνα ἐπισύρῃ σκώμματα τινα ἐνεκα μακρᾶς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ διαμονῆς. Ὁ Πιλάτος εἶχε τὰς περὶ τὸ σῶμα, τὰς χειρονομίας, τὸ σχῆμα, τὰ ἐνδύματα, ἑβραϊκὰς συνηθείας. Καὶ αὐτὸ δὲ προσέτι τὸ πρόσωπόν του, ἡ μέλαινα καὶ βοστρυχώδης κόμη του, ἡ μελάγχρους χροιά του (ἦτο τὴν καταγωγὴν Ἰσπανός) ἀπεκαλύπτον ὅτι ἦτο Ἑβραῖος μᾶλλον ἢ Ρωμαῖος.

Φωναὶ πλησίον αὐτοῦ ἔλεγον :

— « Ἀφισατέ τὸν Ἰουδαῖον νὰ περάσῃ πηγαίνει εἰς τὴν συναγωγὴν διὰ νὰ ἐορτάσῃ τὸ Σάββατον.»

Ἄλλαι δὲ φωναί.

« Μηπερίτσαις φυλάγετε καλὰ τὰ παιδιά σας. Ὁ λύκος ἐκατάβηκε ἀπὸ τὸ Κουίριναλιον.»

« Πρέπει νὰ τὸν πιάσωμεν καὶ νὰ τὸν σταυρώσωμεν.»

Αἱ ἀπειλαὶ αὗται δὲν ἐξετελέσθησαν· ὁ δὲ Πιλάτος μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω κεκυφίαν καὶ μὲ ἱκετευτικὸν σχῆμα διήλθε διὰ μέσου τοῦ πλήθους καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς Κουίριναλίου ὁδοῦ. Ἐκεῖ δ' ἑτέρα σκηνὴ ἀνέμενε αὐτόν.

Θύρα τις ἦτο ἀνεωγμένη· ἐν τῇ ταραχῇ του ἐνόμισεν ὅτι ἀνεγνώρισε τὴν οἰκίαν τοῦ Ἄλβινου· αὕτη ὁμοίαζε πρὸς ὅλας τὰς γειτονεύσας οἰκίας καὶ εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ κατεσπευσμένως κλείων κατόπι τὴν θύραν.

Κεραυνοβόλος κραυγὴ τὸν ἔκαμε νὰ παγώσῃ ὑπὸ τοῦ τρόμου· ἤκουσε τ' ὄνομα του προφερόμενον πρὸ αὐτοῦ καὶ διὰ τῶν χειρῶν ἔφραξε τὰ ὦτά του.

Ὁ οἰκοδεσπότης καὶ ἡ οἰκογένειά του κατεσκεύαζον καλάθους ὑπὸ τὸ ἐσωτερικὸν περιστύλιον τὸ καλούμενον *impluviura*. Βλέπων ὁ οἰκοδεσπότης εἰσερχόμενον τὸν Πιλάτον, ἀνεγνώρισεν αὐτόν, διότι ἦτο λιαν περιώνυμον τοῦ φθάσαντος τὴν προτεραίαν ξένου ὀνομα, τοῦ ἐξορισθέντος εἰς Βιέννην.

— Πιλάτε, Πιλάτε ! εἶχεν ἀνακράζει οὗτος.

Καὶ αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά, ἀφίσαντα νὰ πέσωσιν ἀπὸ τῶν χειρῶν των τὰ καλάθια, ἐπανελάθον τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο ὄνομα, τὸ κατακεκαλυμμένον ὅλως ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Θεοῦ.

Ἦτο χριστιανικὴ οἰκογένεια.

Ὁ Πιλάτος ἐζήτηε παρ' αὐτῶν ἄστυλον, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐνόησαν· ὁμίλει γλῶσσαν λατινικὴν ἀναμειγμένην μετὰ τῆς ἑβραϊκῆς. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ τὸ ὄνομα τοῦ Ἄλβινου ἐπανελαμβάνετο ἐν τῇ ἱεσίᾳ αὐτοῦ, ὁ πατὴρ τῆς οἰκογενείας ἐκείνης ἔκαμεν εἰς τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιά νεῦμα νὰ καθήσῃσι καὶ ὡς ἂν εἶχεν ἐνθυμηθῆ θείας ἐντολῆς, ἣν εἶχεν ἀκούσει τὴν προτεραίαν ἐν μυστικῷ τινι τόπῳ διδασχῆς, ἐπλησίασε μὲ γαλήνιον φυσιογνωμίαν τὸν Πιλάτον, ἠνέ-

1. Γαλατικῆς τινος φυλῆς. Σημ. Μεταφρ.

2. Τόπος οὗτος καλούμενος ἐν Βιέννῃ τῇ Δελφινικῇ. Σημ. Μεταφρ.

1. Ἐγγαδῆ, ἐν Ἰουδαίᾳ. Σημ. Μεταφρ.

ώξε τὴν θύραν τῆς οἰκίας του καὶ μὲ τὸν δάκτυλον ἔδειξεν εἰς αὐτὸν τὴν κατοικίαν τοῦ γείτονος τοῦ Ἀλθίνου. Διαβάς ὁ Πιλάτος τὴν ὁδὸν, ἐπανάκαμψε παρὰ τῷ φίλῳ του.

Οὗτος εἶχεν ἀποχωρισθῆ, βιαίως ὑπὸ τοῦ ὄχλου ἀπὸ τοῦ συμπεριπατοῦντος μετ' αὐτοῦ φίλου καὶ ἴσως μάλιστα ἦτο κατηχηρισθημένος ὡς εὐρὴν τὴν περίστασιν εὐνοϊκὴν, ἐν' ἀπομακρυνθῆ ἀνθρώπου, οὗ ἡ οἰκειότης ἠδύνατο νὰ ἐκθέσῃ αὐτὸν δημοσίᾳ εἰς κίνδυνον.

Ὅπως δὴποτε, ὁ φρόνιμος Ἀλθίνος παρέτηρησε διερχόμενον τὸν Πραιτορα, ἔλαβε τὸ ἀρμόζιον εἰς αὐλικὸν σχῆμα ἀνέκραξε: Ζήτω ἡ Αὐτοκράτωρ! καὶ ἐπήνεσε τὴν σπανίαν τῆς Πραιτωριανῆς φρουρᾶς μεγαλοπρέπειαν καὶ τὸ κάλλος τῶν ἵππων. Εἶτα δὲ βραδέως ὤδευσε πρὸς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, ὅπου εὗρε τὸν φίλον του ἐν σπασμοῖς ἀπελπισίας.

— Μὲ ἀνεγνώρισαν! ἀνέκραξεν ὁ Πιλάτος βλέπων τὸν Ἀλθίνον· τὰ μικρὰ παιδία μὲ δακτυλοδεικτοῦσι καθ' ὁδὸν. Ἐνθυμήθητι, ὦ Ἀλθίνε, ὅτι τὰ χεῖλη ἡμῶν, ὅτε ἡμεῖθα ἔφηθοι, ἐπιθύριζον πρὸς ἀλλήλους λόγους φιλίας. Ἐνθυμήθητι ὅτι συνεπαίζομεν ἐπὶ τῆς κονίστρας τοῦ Τιβέρεως, ὅτι ἐκαθήσαμεν εἰς τὰ αὐτὰ συμπόσια· ὅτι αἱ κύλικες ἡμῶν συνηνώθησαν ἐν ταῖς ἰδίαις σπονδαῖς. Ἐνθυμήθητι πάντα ταῦτα καὶ προστάτευσέ με διὰ τῆς ἀπαραδιάστου σιᾶς τῆς οἰκιακῆς σου δάφνης. Προσφύεω ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς ἱεραῆς ξενίας σου.

Συγκινηθεὶς ὁ Ἀλθίνος, ὑπετραύλισε λέξεις τινὰς λαθῶν δὲ τὴν μίαν τῶν χειρῶν τοῦ Πιλάτου ἔθλιψεν αὐτήν.

— Ὑπάρχουσι λοιπὸν ἐν Βιέννῃ Χριστιανοί; Ἠρώτησεν ὁ Πιλάτος συστρέφων τοὺς βραχίονας ἄνωθεν τοῦ μετώπου του.

— Ὡ! Καὶ δὲν ὑπάρχουν πανταχοῦ. πλὴν ἐντὸς τῶν ναῶν μας; εἶπεν ὁ Ἀλθίνος. Φοβεῖσαι ἄρα πολὺ τοὺς ἀνθρώπους τοῦτους;

— Ὡ! ναί! ναί! τοὺς φοβοῦμαι. Ὅλον τὸν κόσμον φοβοῦμαι! Ἰουδαῖοι, Ρωμαῖοι, Ἐθνικοί, ὅλοι δι' ἐμὲ εἶνε τρομεροὶ καὶ μισητοί! Καὶ οἱ μὲν Ρωμαῖοι ἐν ἐμοὶ βλέπουσιν ἀνθρωπὸν ἐγκληματίαν, διότι ὑπέπεσα εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ Καίσαρος. Οἱ Ἰουδαῖοι, τὸν αὐστηρὸν Ἀνθύπατον, ὅστις κατεδίωξεν αὐτούς, οἱ δὲ Χριστιανοί, τὸν δῆμιον τοῦ Θεοῦ των!

— Τοῦ Θεοῦ των! τοῦ Θεοῦ των! ὦ! τοὺς ἀσεβεῖς!

— Ἀλθίνε, φυλάχθητι ἀπὸ τῆς γλώσσης σου!

— Ὡς Θεὸν λατρεύουσιν Ἰησοῦν, ἐκεῖνον τὸν Ναζωραῖον, τὸν γεννηθέντα ἐν φατνῇ καὶ θανατωθέντα ἐπὶ τοῦ σταυροῦ!

— Δὲν θὰ τὸν ἐλάτρευον, ἂν ἔζη ἐπὶ ταπήτων ἐκ πορφύρας καὶ ἂν ἀνέπνεον ὑπὸ δοκοὺς χρυσοῦς. Ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς φιλίας σου θὰ ὑποβάλω, Ἀλθίνε, τὸν βίον μου, θὰ ἴδῃς δὲ, ἂν ἐγὼ εἶμαι ἄξιος τῆς παρεχόμενης μοι ὑπὸ σοῦ φιλίας.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ ΑΛΕΞΑΚΗΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροξενδάλ.

[Συνέχεια]

Ὁ Ραβὺ συμμετέσχε τῆς ἐπιτυχίας ταύτης.

Κατὰ τὰς δοκιμὰς ἐπεδείξατο ὄλην αὐτοῦ τὴν φιλοσκόμμονα εὐφυΐαν, δι' ἧς ἔδιδεν εἰς τὸ ὄραμα φυσικωτέραν χροιάν.

Οὐδέποτε ἦν εὐθυμότερος ὅσον τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Πολλάκις ἐν τοῖς μυθιστορήμασι καὶ ἀλλαχοῦ γίνεται λόγος περὶ προαισθησεων.

Ἴσως ἐνίοτε προειδοποιούσιν ἡμᾶς περὶ τῶν συμβησομένων δυστυχημάτων.

Εἶναι δυνατόν.

Ἀλλὰ συχνότερον, ἐν τῷ πραγματικῷ βίῳ, αἱ καταστροφαὶ ἐπέρχονται ἡμῖν ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ, ὁ δὲ κεραυνὸς ἐνσκήπτει ὅτε ὀλίγον περὶ αὐτοῦ φροντίζομεν.

Ὁ Ραβὺ ἐξῆλθε τοῦ θεάτρου μετὰ δύο ἐκ τῶν συναδέλφων του.

Ἦτο ἡ ἕκτη ὥρα.

Τὸ γελῶν πρόσωπόν του ἀπήστραπτεν.

Ἀπὸ ἐνὸς ἡδῆ ἔτους ἐν τῷ θεάτρῳ εἶχεν ἀποκτήσει τὰς εἴξεις τῆς σκηνῆς μετ' ἐκπληκτικῆς εὐχρείας, ἤρξατο δὲ κάπως ν' ἀναδεικνύεται.

Βλέπων ἐκ τοῦ πλησίον τοὺς διασήμεους ἠθοποιούς, διανοεῖτο ὅτι δὲν ἦτο ἀκατόρθωτον νὰ φθάσῃ μέχρις αὐτῶν.

Κατὰ τὰς δοκιμὰς εὗρεν εὐφυᾶ τινὰ λέξιν, ἧτις βραδύτερον ὠφέλησεν αὐτόν.

Κατὰ τὴν πρώτην πράξιν ἡ σκηνὴ ἦνοιγετο δι' ἐνὸς γάμου, καθ' ὃν ἡ ἐλευθερία τῶν κεκλημένων ἐξικνεῖτο μέχρις ἀκολασίας.

— Αὐτὸ, εἶπε μετὰ τοῦ σαρόωνικοῦ αὐτοῦ γέλωτος, δὲν εἶναι γάμος, ἀλλὰ κραιπάλη.

Κατὰ τὴν ἐξοδὸν, ὁ διευθυντὴς λαθῶν αὐτὸν κατὰ μέρος, τῷ ἐπρότεινε μικρὰν τινα μίσθωσιν.

Τοῦτο ἦν εὐχάριστον δι' αὐτόν, ἠλπιζεν δὲ πλειότερον εἰς τὸ μέλλον.

Ἠθέλησε νὰ ἐρτάσῃ τὰς ἐλπίδας του ταύτας καὶ προσέφερεν εἰς τοὺς φίλους του ἐν ποτήριον οἴνου, νὰ βρέξουν τὸν λαίμον, ὡς ἔλεγεν ὁ φίλος του Ροβινώ.

Οἱ γνωρίζοντες τὰς ἀνίας, τὰς στερήσεις, τὰς ἀβεβαιότητας τοῦ βίου τοῦ ἀνδρὸς τοῦ γεννηθέντος ἐν Παρισίοις ἄνευ ὀβολοῦ, ἄνευ προστασίας, ἄνευ ὁδηγοῦ, τοῦ ριφθέντος εἰς τὸν κόσμον γυμνοῦ καὶ ὑποχρεομένου νὰ συντηρηθῆ, νὰ κερδίξῃ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας, ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ πανθαιμονίῳ, ἐν ᾧ οἱ ἀνθρωπι παλαιοὶσι διὰ τὸ τάλληρον, μόνοι οὗτοι γνωρίζουσιν οἷα χρειάζεται δραστηριότης πρὸς τοῦτο καὶ ποίας χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως γίνεται πρὸξενος καὶ ἡ ἐλαχίστη ἐπιτυχία.

Ὁ Ραβὺ ἐθεωρεῖτο ὡς ἀμέριμος.

Πλὴν ἦν μόνον κατ' ἐπιφάνειαν.

Μέχρι τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν συνήνησεν τὴν ὄφρανήν, πρὸς ἣν τοσοῦτον ἀφωσιώθη, διετέλει ἐν ἀφροντισίᾳ, εὐχαριστούμενος μὲ τὸ τίποτε, κερδίζων ἀρκετὰ, ζῶν τυχαίως ἄνευ μερίμνης διὰ τὴν ἐπαύριον, ἐργαζόμενος εὐθύμως καὶ διασκεδάζων, ἀγαπώμενος καὶ ἐπιζητούμενος διὰ τὴν πρωτότυπον αὐτοῦ φαντασίαν καὶ τὴν ἄπτωτον εὐθυμίαν του.

Ἀλλὰ μετὰ τὸν γάμον του ἐγένετο φιλόδοξος, ἐπιζητῶν περίστασιν νὰ ἀποκτήσῃ πλούτη ἢ μᾶλλον εὐπορίαν, μετὰ ζήσεως σπουδάζων καὶ μελετῶν καὶ αὐτὰς ἔτι τὰς νύκτας ἐν σιωπῇ παρὰ τὴν κλίνην, ἐν ἣ ἐκοιμάτο ἡ Γερμανὴ του, δι' ἣν ἀτελεύτητα ἔπλαττε σχέδια.

Βεβαίως ἦν πολὺ ὀξυδερκῆς, ὥστε νὰ παρατηρήσῃ τὴν θλιψὴν καὶ τὴν στενωχωρίαν τῆς νεαρᾶς γυναίκας, ἀλλ' ἐνεθάρρυνεν αὐτὴν διὰ τῆς εὐθυμίας καὶ τῶν ἀστείμων του, πρὸς οὓς ἐκείνη ἀπήνητα δι' ἐπιχαρίτου μειδιήματος.

Χάριν αὐτῆς ἐγένετο ψάλτης εἰς Σαιν-Μερί, δι' αὐτὴν ἐσκέρθη νὰ ἀσχοληθῆ εἰς τὴν ἠθοποιίαν, δι' αὐτὴν ἐπέζητει τὴν προαγωγὴν.

Οἱ δύο συναδέλφοι του συνέχαιρον αὐτῷ.

— Τὸ σπουδαιότερον ἐγένετο, εἶπεν. Ἡ τύχη μεταβάλλεται. Θὰ ἔλθῃ ἐπὶ τέλους καλητέρα ἐποχὴ.

— Ὅχι δι' ἐμὲ, ὑπέλαβεν ὁ φίλος Ροβινώ, ὑψηλὸς καὶ λιαν ἰσχνὸς ἀνὴρ. Αὐτὸ δὲν πηγαινεῖ.

— Ἄ!

— Ὅ,τι καὶ ἂν ἔκαμα τίποτε δὲν κατόρθωσα.

— Τὸν καυμένον τὸν Ροβινώ!

— Δανεισέ με δύο φράγκα.

Ὁ Ροβὺ ὑπήκουσε.

— Δὲν ἔχω πολλὰ, εἶπεν.

Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ὠρολόγιον τοῦ οἰνοπώλου ἐσήμανε τὴν ἐβδόμην, ἠγέρθη.

— Αἱ, παιδιὰ, σὰς ἀφίνω· δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάνω· μὲ περιμένει ἡ σύζυγός μου. Καλὴν νύκτα.

Ἐσφιγξεν τὴν χεῖρα τῶν συναδέλφων του καὶ ἀπῆλθεν εὐθυμος, ἐπαναλαμβάνων καθ' ὁδὸν τὸ μέρος τοῦ κωμικοῦ, ὅπερ εἶχεν ἀποστηθίσει, καὶ γελῶν ἀπὸ καρδίας.

Η'

Ὅτε ἐφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Γύψου τὸ σκότος ἐπήρξατο.

Τὸ πρῶτόν του βλέμμα ἦν εἰς τὰ παράθυρα τῆς συζύγου του.

Ἦσαν κεκλεισμένα.

— Μὲ περιμένει, ἐσκέφθη.

Καὶ ἐσπευσμένῳ βήματι ἔβη πρὸς τὸν διὰ δρόμον μηδὲν ἀνκλογισθεὶς τὸν ἐδωδιμωπώλην, ὅτε οὗτος ἐκάλεσεν αὐτόν.

— Κύριε Ροβὺ!

— Εἰς τὰς διαπαγὰς σας, κύρ Ροβιελέ.

Ὁ ἐδωδιμωπώλης ἦν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας τοῦ καταστήματός του.

Οἱ ὑπηρεταὶ μετὰ περιεργείας ἴσταντο ἐν τῷ ἐδωδιμωπωλείῳ.

Ἡ πικνοῦργος φυσιογνωμία τοῦ μικροῦ Γρελό ἀπήστραπτεν ἐκ χιρᾶς.

Θά διεσκέδαζεν ἡ μοσχομάγχα !

Προέβλεπεν ἀστειὰν σκηπὴν.

— Δὲν ἐπέστρεψε ἡ ξανθοῦλα, εἶπε χαμηλοφώνως τῷ Βιτάλ.

Οὐδέποτε ἡ κυρία Ραβού ἔμεινε ἐπὶ τοσαύτην ὥραν ἐκτὸς τῆς οἰκίας, πολὺ δὲ ἡσχολοῦντο δι' αὐτὴν οἱ κάτοικοι τῆς οἰκίας καὶ οἱ τῆς συνοικίας ὄλης.

Ἡ κυρία Ραβού ἦν ἀναμφιρρήστως ὁ μαργαρίτης τῶν πέριξ.

— Τί συμβαίνει, κύρ Βωκελέ ; ἐπανελάθεν ὁ ἠθοποιός.

— Λάβετε τὴν κλεῖδά σας.

— Τὴν κλεῖδά μου ; Καὶ ἡ σύζυγός μου.

— Ἐξήλθε.

— Πότε ;

— Εἰς τὰ δύο.

Ὁ Ραβού κατεπλάγη. Συνήθως ἡ Γερμανὴ ἔλεγε αὐτῷ πάσας τὰς ὑποθέσεις τῆς. Ἀνεμνήσθη τῆς μελαγχολίας αὐτῆς.

— Καὶ δὲν ἐπικηλθὲν ; ἠρώτησε μηχανικῶς.

— Ἐκτὸς ἂν ἐμβῆκε ἀπὸ τοῦ παράθυρον, εἶπεν ὁ μικρὸς Γρελό.

— Καλῶς, ἐψιθύρυσεν ὁ Ραβού προσποιούμενος ἡρεμίαν.

Πλὴν ἦν λίαν ἀνήσυχος.

Πολλὰ ὑπώπτευεν. Ἡ φυσιογνωμία τοῦ νέου Γρελό τῷ ἐφαίνετο εἶρων. Τὸ δαιμόνιον ἐκεῖνο ἐνέπαιζεν αὐτόν. Κατὰ τί ἐν τούτοις ἦν μάλλον γελοῖος ἢ τὴν πρῶϊαν ;

Ἀνῆλθε βραδέως τὴν κλίμακα, ὡς εἰ θλιθερὰ εἶδησις ἀνέμενε αὐτόν εἰς τὴν θύραν.

Ἄλλως τε δὲν ἔσπευδε νὰ ἐπανεέλθῃ οἱκοι, ἀφοῦ ἡ Γερμανὴ δὲν ἦτο ἐκεῖ.

Ἐκ πρώτης ὄψεως οὐδὲν εἶδε τὸ μεταβεβλημένον, ἐν τούτοις οἰονεὶ ψύχος κατέλαβεν αὐτόν.

Τὸ δειπνὸν δὲν εἶχεν ἐτοιμασθῆ.

Βεβαίως ἡ Γερμανὴ δὲν ἠγάπα ν' ἀσχολῆται εἰς τὸ μαγειρεῖον, πάντοτε ὅμως παρεσκεύαζε τὸ φαγητὸν ἐκ τοῦ προχείρου.

Τὴν πρῶϊαν γυνὴ τις ἤρχετο καὶ ἐπανεφέρεν ἐν τάξει τὰ τοῦ μαγειρείου.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην οὐδὲν τοιοῦτο παρετηρεῖτο.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον.

Αἱ ἐσθῆτες τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἐκρέμαντο εἰς τὴν συνήθη αὐτῶν θέσιν. Τὰ πάντα ἦσαν ἐν τάξει.

Τὸ δωμάτιον ἀνέειδε τὴν συνήθη εὐσμίαν.

Διατὶ λοιπὸν ἡσθάνθη θλιψὴν τοιαύτην καὶ αἰσθησὴν κενῶς ὡς εἰ ἡ ἀπουσία τῆς συζύγου τοῦ θά ἦν αἰώνια ;

Ἐπανεῆλθεν αὐτοματως ἐν τῷ ἐστιατηρίῳ καὶ ἔνεκα τοῦ σκότους ἀνῆψε κηρίον.

Παρκυτα οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἔπασαν ἐπὶ τῆς μικρᾶς τραπέζης, ἦν ἐν ἀρχῇ δὲν εἶχε παρατηρήσει.

Ἐπλησίασεν αὐτὴν ὡς πρὸς ἔχιδραν ἢ ἰερόλον ὄφιν μετὰ προσχῆς, καὶ εἶδε τοὺς δύο δι' αὐτόν φακέλλους.

Ἐπὶ τοῦ πρώτου ἀνέγνωσε τὴν ἐπιγραφὴν :

« Διὰ σέ ! »

Ἡ Γερμανὴ ἔγραφεν αὐτῷ.

Πρὸς αὐτόν ;

Τί θά τῷ ἔλεγε λοιπόν ;

Ἡ καρδιά του ἀνεσχίρησεν ἐντὸς τοῦ στήθους αὐτοῦ.

Πρὶν ἢ θίξῃ τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην ἠννόησε τὸ ἐπισυμβᾶν αὐτῷ δυστύχημα.

Κατέπεσε ἐπὶ τινος ἔδρας καὶ στηρίζας τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τῆς τραπέζης προσεῖχε μήπως ἀκούσῃ θόρυβον εἰς τὴν κλίμακα, μήπως ἀναγνωρίσῃ τὸ βῆμα τῆς Γερμανῆς.

Δὲν ἐτόλμα νὰ ἐγγίσῃ τὰς ἐπιστολάς.

Ἐν τούτοις τὸ ἀπεφάσισε.

Κεραυνὸς ὑπῆρξε δι' αὐτόν ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιστολῆς.

Εἶτα δι' ἀποτόμου κινήσεως διήνοιξε τὸν ἕτερον φαῖον φακέλλον.

Δέσμη χαρτονομισμάτων ἐξεχύθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀτυχοῦς ἐν καταπλήξει διατελοῦντος.

Ἐλαβε καὶ ἐμέτρησεν αὐτά.

Ἦσαν πενήτηντα.

Πεντήντηνα χιλιάδες φράγκων ! Σχεδὸν ὀλόκληρος περιουσία !

Ἡ Γερμανὴ δὲν παρεδίδοτο ! Ἐπωλεῖτο ! Καὶ ἐκεῖνος ἐδέχετο τὴν τιμὴν τοῦ αἵματος !

Ἐπὶ τῇ ιδεᾷ ταύτῃ λυσσώδης ὀργὴ κατέλαβεν αὐτόν.

Αὐτὸς ὁ τόσον γλυκύς καὶ εἰρηνικός ἐπὶ πέντε λεπτὰ διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος πραγματικῆς μανίας.

Ἐφώρμησεν ἐπὶ τῶν ἐπίπλων καὶ κατέθραυσεν αὐτά.

Τὰ δύστηνα, ἤδη σεσαθρωμένα, οὐδαμῶς ἀντέστησαν.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ τὸ ἄθλιον εἶκμα ὠμοῖαζε πρὸς πεδίον μάχης κεκαλυμμένον ὑπὸ νεκρῶν καὶ τρουματιῶν.

Αἱ ἔδραι ἐκείναι εἰς τεμάχια αἰ ἐσθῆτες διεσχισμένοι ἦσαν ἐρριμέναι ἐπὶ τοῦ δαπέδου, τὸ δὲ κύμβαλον κατέπεσε μετὰ πενήτου γογγυσμοῦ.

Ἡ οἰκία τοῦ κύρ Βωκελέ ἀντήχησεν ἐκ τοῦ φοβεροῦ θορύβου ἀπὸ τῶν ὑπογείων μέχρι τῆς στέγης.

Ὁ Γρελό προσεῖχε μετὰ πολλῆς περιεργίας προβλέπων τὸ σκάνδαλον.

— Ἀκούετε, αὐθιέντα ; εἶπε.

— Τί ;

— Σφάζονται εἰς τοὺς Ραβού.

— Εἶναι μόνος ὁ σύζυγος.

— Καὶ ὅμως σφάζονται.

Ὁ Ραβού συνῆλθεν ἐκ τῆς παραφορᾶς ἐκ τῶν ἐσπευσμένων κτύπων εἰς τὴν θύραν του.

Ἠνέωξεν αὐτὴν καὶ εἶδεν ἐμφανισθέντας καὶ τεταραχμένους τὸν κύρ Βωκελέ καὶ τοὺς ὑπηρέτας αὐτοῦ.

— Τί συμβαίνει ; ἠρώτησεν ὁ ἐδωδιμοπώλης. τί θόρυβος εἶναι αὐτός ;

Ὁ Ραβού συνῆλθεν ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν φίλων ἐκείνων προσώπων.

Ὁ κύρ Βωκελέ ὑπῆρξε καλὸς δι' αὐτόν ἐδείκνυτο πάντοτε πιστωτῆς πλήρης οἴκτου καὶ ὑπομονῆς.

— Τί συμβαίνει ! εἶπεν ὁ Ραβού, φοβερὰ πράγματα.

Αἰφνης ὁ νέος Γρελό ἀφῆκε κραυγὴν καὶ ἐρρίφθη πρηνῆς ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Ἐν τῇ ὀρμῇ τῆς ὀργῆς του ὁ Ραβού εἶχε

διασχίσει τὰ χαρτονομίσματα, ἀτινα διεσπάρησαν εἰς τεμάχια μετὰ τῶν θραυσμάτων τῶν ἐδρῶν καὶ τῶν ἄλλων θραυσθέντων σκευῶν.

— Σατανᾶ ! εἶπεν ὁ μαθητευόμενος, ἐδῶ εἶναι σπαρμένα τὰ χαρτονομίσματα. Τὸν ἔχει τὸν παρὰ ὁ κύριος μετὰ τὴν ὥραϊαν ἀμαξάν !

— Ποῖος ; ὁ κύριος μετὰ τὴν ὥραϊαν ἀμαξάν ! ἠρώτησεν ὁ Ραβού συλλαμβάνων τὸν Γρελό ἀπὸ τοῦ περιλαίμιου.

— Ἀφῆστέ με λοιπόν, ἄγριε ! Δὲν τὸ εἰζεύρετε, εἶπεν ὁ Γρελό, ὅστις ἀφεθείς ἐλευθερος προσήρμοξε μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας τὰ χαρτονομίσματα. Αἶ, σεῖς βοηθήσατέ με λοιπόν, εἶπεν ἐπιτακτικῶς τῷ Βωκελέ καὶ τῷ Βιτάλ. Τὰ κομμάτια εἶναι καλὰ. Ἄς ἡ χάσουμε τὸ κελεπούρι !

— Μὰ τὴν πίστι μου, ἔχει δίκαιον αὐτός ὁ διαβολάκος, εἶπεν ὁ ἐδωδιμοπώλης. Χαρτονομίσματα τῶν χιλίων φράγκων ὡς νὰ ἔβρεχε. Ἄς τὰ συναξωμεν πρώτον καὶ ὕστερον ὀμιλοῦμεν.

Τὸ θέαμα ἦν πρωτοφανές.

Οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι ἄνθρωποι γονυπετεῖς ἤρξαντο ἐν σιγῇ συλλέγοντες τὰ πολύτιμα ράκη. Ὁ Ραβού παρίστατο εἰς τὴν τοιαύτην θήραν μετ' ἀδιαφορίας.

Ἐν τούτοις εἶπεν :

— Ἦσαν πενήντα. Τὰ ἐμέτρησα.

— Πενήντα ! ἐπανελάθεν ὁ Γρελό, διανοίξας ὑπερέμετρωσ τοὺς ὀφθαλμούς. Πλούσιος ὁ μυλόροδος.

Ὁ Ραβού ὠρμήθη νὰ ραπίσῃ αὐτόν, ἀλλ' ἐκρατήθη.

[Ἔπεται συνέχεια].

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Καὶ τὰ πρῶτα βήματα τῆς κόρης μου θά διευθύνῃ μία γυναῖκα, μία ξένη, ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα μετὰ λύπης ἀναλυθεῖσα εἰς λυγμούς, ξένη θά δέχεται τὰ μειδιάματα του καὶ τὰς παδικὰς του θωπείας !... Ἀλλὰ γνωρίζει καλῶς ὅτι τὸ ἀγαπῶ, ὅτι θά τὸ ἀναθρέψω μετ' ἔρωτος, ὅτι τὸ πᾶν θά πράξω ὑπὲρ αὐτοῦ, διατὶ δὲν μοὶ τὸ ἀποδίει ; Εἶπατε, κύριε Κορβιζιέ, μήπως δύναται ἄλλη γυνὴ ν' ἀντικαταστήσῃ ποτὲ τὴν μητέρα πλησίον τοῦ τέκνου τῆς ;

— Ὅχι, κυρία κόμησσα, ποτὲ !

— ὦ ! καί, τοιαύτη πρὸς τὸ τέκνον εἶναι μόνον μία μήτηρ καὶ μάλιστα ὅταν τὸ τέκνον ἦναι κόρη... Θά τὸ περιποιηθῶσι σωματικῶς πρὸς ἀπόκτησιν φυσικῶν δυνάμεων, ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτὸ μόνον ἀπαιτεῖται καὶ ἄλλο τι, μόνη δὲ ἡ μήτηρ δύναται νὰ μορφώσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ τέκνου τῆς, νὰ βοηθήσῃ τὴν ἀνάπτυσιν τῆς διανοίας του καὶ νὰ ἐργασθῇ, ὥστε νὰ γεννηθῶσιν ἐν τῇ καρδίᾳ του τάγαθὰ αἰσθήματα ἐν τῇ θερ-

μότητι τῶν φιλημάτων της. Μόνη ἢ μή-
τηρ γνωρίζει νὰ παρασκευάσῃ καὶ μεταδώσῃ
εἰς τὸ τέκνον της χαρμονάς, καὶ ἐὰν πάσχη,
πάλιν αὐτὴ δύναται κάλλιον νὰ τὸ παρη-
γορήσῃ καὶ νὰ σπογγίσῃ τὰ δάκρυά του!
Ὁ κύριος κόμης Δελασέρ, ὁ ὁποῖος πολλὰ
ἔμαθε, καὶ πολλὰ γνωρίζει, δὲν ἀγνοεῖ ὅτι
ἡ μητρικὴ ἀγάπη εἶναι ἀπεριόριστος καὶ
ὅτι δύναται πολλὰ νὰ πράξῃ.

— Εἶμαι πεπεισμένος, κυρία κόμησσα,
ἀλλ' ὡς σὰς εἶπον, ὁ κύριος κόμης ἔχει ἰδέ-
ας, αἱ ὁποῖαι διὰ τοῦ χρόνου μόνον θὰ με-
ταβληθῶσι. Περιμένετε, ἐλπίζετε.

Ἡ κόμησσα ἐστέναξεν.

— Ὅχι, ἀνταπήνησε, κινουσα λυπη-
ρῶς τὴν κεφαλὴν, εἶναι ἀδυσώπητος καὶ θὰ
μείνῃ κωφὸς εἰς τὰς παρακλήσεις μου. Εἶχε
τὸ δικαίωμα νὰ με καταδικάσῃ, καὶ τὸ ἔ-
πραξε μετὰ φοβερᾶς αὐστηρότητος. Φεῦ! δὲν
δύναμαι νὰ συνηγορήσω ὑπὲρ ἐμοῦ ἀδμονῶ,
πάσχω ἀντάξια τῆς τύχης μου. Εἶναι πε-
πωμένον νὰ πάσχω! Μεταξὺ τοῦ κόμητος
Δελασέρ καὶ τῆς ἐνώπιον ὑμῶν ἀτυχῆς γυ-
ναικός, κύριε, οὐδεὶς ὑφίσταται πλέον δεσμός.
Δι' αὐτὸν δὲν σημαίνω πλέον, δὲν εἶμαι
πλέον τίποτε ἐν τῷ κόσμῳ!

— Ἀπατάσθε, κυρία κόμησσα.

Αὕτη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι μόνον σκέπτεται περὶ ὑμῶν ὁ κύ-
ριος Δελασέρ, ἐξηκολούθησεν ὁ συμβολαιο-
γράφος, ἀλλ' ἐνδιαφέρεται καὶ περὶ τῆς θέ-
σεώς σας. Ὡς ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ σὰς
εἶπω πρὸ ὀλίγου, ἀπαξ μόνον μοὶ ἔγραψεν
ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως αὐτοῦ ἐκ Παρισίων.
Ἐν τῇ ἐπιστολῇ του ἐκείνη, κυρία κόμησσα,
περὶ ἄλλων δὲν μοὶ γράφει εἰμὴ περὶ ὑμῶν.

— Περὶ ἐμοῦ! Ἄ! ναι, σὰς γράφει ὅτι
ἔλαβον τὴν τολμηρὰν καὶ ἀνόητον ἰδέαν νὰ
τὸν ἀναζητήσω καὶ τοῦ ἀποσπάσω τὴν θυ-
γατέρα μου.

— Καὶ αὐτὸ μοὶ τὸ λέγει, κυρία κό-
μησσα: ἀλλὰ κατὰ τὰ λοιπὰ μόνον περὶ ὑ-
μῶν μοὶ γράφει.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ Κορ-
βιζιέ τὰ ἐκπεπληγμένα αὐτῆς βλέμματα.

— Τώρα, ἐξηκολούθησεν ὁ συμβολαιο-
γράφος, θὰ σὰς εἶπω διατί ὁ κύριος κόμης
μοὶ ἔγραψε, καὶ ποίαι εἶναι αἱ προθέσεις
αὐτοῦ, ἢ μᾶλλον ἡ θέλησίς του, καὶ διατί
προσέτι σὰς ἐπερίμενα.

— Σὰς ἀκούω, κύριε.

— Σὰς ἐπερίμενα, κυρία κόμησσα, διότι
προσηθάνομην ὅτι θὰ ἤρχεσθε.

— Ἐμμαντεύσατε τὴν ὀδύνην μου. τὰς
ἀγωνίας μου.

— Ναι. Καὶ ἔπειτα ἐγνωρίζον ὅτι δι-
τελεῖτε ἐν δυσχερεστάτῃ θέσει, ὅτι δὲν εἶ-
χατε χρήματα, ὅτι εὕρισκεσθε σχεδὸν ἄνευ
πόρων.

Ἡ νερὰ γυνὴ ἠρθρίασεν αἰφνης.

— Ἀλλὰ τί πιστεύετε λοιπὸν, κύριε; ἄ-
νεκράξεν.

— Συγχαρῆσατέ με, κυρία κόμησσα, ἐὰν
σὰς ἠμιλῶ μετὰ τὴν ἐλευθερίαν, αὕτη δὲν
ἐλαττώνει διόλου τὸν πρὸς ὑμᾶς σεβασμόν μου.

— Εἶμαι πτωχὴ, πτωχοτάτη, πράγματι,
κύριε, ἀνταπήνησεν ἡ κόμησσα, ἐπειδὴ δὲν
ἔχω τίποτε: βλέπετε τὰ ἐνδύματά μου δὲν
φανερώνουσι πλοῦτον.

Μειδίαμα πικρίας διέστειλε τὰ χεῖλη αὐ-
τῆς.

— Ἐν μόνον φόρεμα εἶχον, ἐξηκολούθη-
σεν, ἀλλὰ πλοῦσιον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὑπῆρχον
πολλῶν ἑκατοντάδων φράγκων τρίχαπτα,
τὸ φόρεμα αὐτὸ τὸ ἐπώλησα διὰ νὰ μὴ ἀ-
ποθάνω τῆς πείνης.

— Ὡ! ὑπέλαβεν ὁ συμβολαιογράφος.

— Μὴ οἰκτείρετε τὴν θέσιν μου, κύριε,
θὰ ὑποστῶ μετὰ θάρρους, μετ' ἐγκαρτερῆ-
σεως καὶ ἀξιοπρεπειᾶς τὴν πτωχείαν μου.
Ἦξέυρετε διατί ἦλθον νὰ σὰς εὔρω, χάριν
τούτου καὶ μόνου. Μὴ νομίζετε ὅτι ζητῶ
νὰ με βοηθήσετε.

— Ὡ! κυρία κόμησσα, ἀπεκρίθη ὁ κ.
Κορβιζιέ με τεθλιμμένην φωνήν, δύνασθε νὰ
ἐκλαβετε οὕτω τοὺς λόγους μου;

— Ἄς παύσωμεν πλέον. Ἐπανέλθετε,
σὰς παρακαλῶ, εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κυ-
ρίου Δελασέρ.

— Ναι, κυρία κόμησσα, ἀπεκρίθη ὁ κ.
Κορβιζιέ, ἀλλὰ σὰς ἠμολογῶ ὅτι εὕρισκομαι
ὀλίγον ἐν ἀμυχανίᾳ.

— Ὁ, τι καὶ ἂν μοὶ εἶπητε, σὰς ὑπό-
σχομαι ὅτι δὲν θὰ τὰ θεωρήσω ὡς προσβο-
λήν.

— Ὁ κύριος κόμης Δελασέρ μοὶ ἐγνω-
στοποίησεν ὅτι εὕρισκεσθε ἄνευ χρημάτων
καὶ ὅτι κινδυνεύετε νὰ στερηθῆτε ἀπολύτως
τῶν παντῶν. Λοιπὸν ἐν τῇ ἐπιστολῇ του με
παρακάλει νὰ προθῶ ἀμέσως εἰς ἀναζητή-
σεις, τὰς ὁποίας θὰ ἐκρίνα ἀναγκαίας, πρὸς
ἀνακάλυψιν τοῦ μέρους ἐνθα εὕρισκεσθε. Ὡ-
φειλον ἀκολουθῆσαι νὰ σὰς γράψω ἢ νὰ ἔλθω
αὐτοπροσώπως πρὸς ὑμᾶς. «Μὴ ἀμελήσετε,
μοὶ γράφει ὁ κύριος κόμης, πράξατε ὅ,τι
ἄφ' ὑμῶν ἐξαρτᾶται, μὴ λυπηθῆτε ποσῶς
ἐξῶδα». Σὰς ἐζήτησα, κυρία κόμησσα, ἐν
Ἰταλία καὶ πανταχοῦ ὅπου ἤδυναμην νὰ
ὑποθέσω ὅτι εὕρισκεσθε.

— Ἀληθῶς, κύριε; καὶ διατί;

— Ὑπήκουον εἰς διαταγὰς τοῦ κυρίου
κόμητος Δελασέρ. Ἄλλ' εὐαρεστήθητε νὰ
με ἀκούσετε. Ὅλαι αἱ ἔρευνοι ἀπέβησαν
εἰς μάτην. Φυσικῶς ἠναγκασμένος νὰ ἐνεργῶ
μετὰ περισκέψεως καὶ ἄκρας ἐφεκτικότητος,
δὲν μετεχειρίσθην μέσα τὰ ὁποῖα βεβκίως
θὰ εἶχον καλλίτερον ἀποτέλεσμα.

— Σὰς ἐνοῶ, κύριε, εἶπεν ἡ κόμησσα,
κῆπτουσα τὴν κεφαλὴν, καὶ σὰς εὐχαριστῶ...

— Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὸ ὀφειλόμε-
νον σέβας πρὸς τὸ δυστύχημα καὶ πρὸς γυ-
ναῖκα. Ἦδυναμην νὰ καταφύγω εἰς τὰς ἐφη-
μερίδας, ἀλλ' ἔπρεπε τότε νὰ δημοσιεύσω
τὸ ὄνομα Δελασέρ καὶ θὰ ἐπέσυρον τὴν
προσοχὴν τοῦ κόσμου, θὰ διήγειρον τὴν πε-
ριέργειαν του καὶ θὰ τὸν ὠδήγουν ἴσως εἰς
ἀνακάλυψιν ἀγνώστων γεγονότων, τὰ ὁποῖα
πρέπει νὰ μείνωσι τεθλαμμένα ἐν τῇ λήθῃ. Δὲν
ἠθέλησα νὰ τὸ πράξω. Εὕρισκόμην λοιπὸν
ἀπέναντι μεγάλῃς δυσχερείας. Ἄλλ' ἔλεγον
πάλιν καθ' ἑαυτόν. «Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ
ἐπιστρέψῃ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἡ κυρία
κόμησσα εἰς Παρισίους: με γνωρίζει, γνωρί-
ζει ὅτι εἶμαι συμβολαιογράφος τοῦ συζύγου
της καὶ πολλάκις ἐντολοδόχος αὐτοῦ. Ὅταν
φθάσῃ εἰς Παρισίους θὰ ἔλθῃ νὰ με ἐπισκε-
φθῆ διὰ νὰ ζητήσῃ πληροφορίας περὶ τῆς
θυγατρὸς της». Καὶ ἡ ἰδέα αὕτη με παρη-

γόρει διὰ τὴν ἀποτυχίαν τῶν ἀναζητήσεών
μου. Ἐκ τούτου δύνασθε νὰ κρίνητε, κυ-
ρία κόμησσα, περὶ τῆς χαρᾶς, τὴν ὁποίαν
αἰσθάνομαι ἤδη.

— Ἐνοῶ τώρα, κύριε Κορβιζιέ! εἶχατε
νὰ μοὶ ἀνακοινώσετε τι ἐκ μέρους τοῦ κυ-
ρίου κόμητος Δελασέρ.

— Ναι, κυρία κόμησσα.

— Περὶ τίνος πρόκειται;

— Ὁ κύριος κόμης Δελασέρ δὲν ἐπιθυμεῖ
ἡ γυνὴ ἡ ὁποία φέρει τὸ ὄνομά του, ἢ μή-
τηρ τοῦ τέκνου του, νὰ στερῆται οὐδενός.

Ἡ κόμησσα ἐποίησε κίνημα ἀπότομον
καὶ ὠρθώθη.

— Κατόπιν, κύριε; ἠρώτησε μετὰ παλ-
λομένης φωνῆς.

— Ὡς ἐντολοδόχος τοῦ κυρίου κόμητος
Δελασέρ, εἶμαι ἐντεταλμένος νὰ σὰς ὀρίσω
ἐτησίαν πρόσσοδον πεντήκοντα χιλιάδων
φράγκων, τῶν ὁποίων τοὺς τόκους δύνασθε νὰ
λαμβάνητε καθ' ἑξαμηνίαν ἢ κατὰ μῆνα,
εἴτε παρ' ἐμοῦ εἴτε παρὰ τῆς τραπέζης τῆς
Γαλλίας.

— Γνωρίζω ὅτι ὁ κύριος κόμης Δελασέρ
εἶναι μεγάλθυμος, ἀπεκρίθη ἡ νεαρὰ γυνὴ
μετ' ἀξιοπρεπειᾶς: ναι, εἶναι μέγας ἐν τῇ
γενναιοδωρίᾳ του, ὡς ἐν πᾶσι, καὶ ἀναγνω-
ρίζω, ὅτι ἐνδιαφέρεται σφόδρα ὑπὲρ ἐμοῦ.
Ἄλλὰ πρὶν ἢ ἀποκριθῶ εἰς τὴν πρότασιν,
τὴν ὁποίαν ἐξ ὀνόματός του μοὶ κάμνετε,
κύριε Κορβιζιέ, θὰ σὰς προτείνω μίαν ἐρώ-
τησιν.

— Εἶπατε, κυρία.

— Ὁ κύριος κόμης Δελασέρ θὰ μοὶ ἐπι-
τρέψῃ νὰ ἴδω τὴν θυγατέρα μου;

Ὁ συμβολαιογράφος ἐσκυθρόωπασε.

— Κυρία κόμησσα, ἐφέλλισε, δὲν δύνα-
μαι νὰ σὰς εἶπω...

— Ὡ! βλέπω ὅτι γνωρίζετε τὰς προθέ-
σεις καὶ ὅλας τὰς ἰδέας τοῦ κόμητος Δελα-
σέρ, δύνασθε λοιπὸν νὰ μοὶ ἀποκριθῆτε.

— Φεῦ! ὄχι, κυρία κόμησσα, ἐκτελῶ
μίαν μόνον θέλησιν καὶ δὲν δύναμαι νὰ σὰς
ὑποσχεθῶ τίποτε.

— Ἄ! ἰδοῦ, ἰδοῦ, ἀνέκραξε μετὰ πι-
κρίας: δὲν θεωροῦμαι πλέον μήτηρ, δὲν θέ-
λουσι ν' ἀποθάνω ἐκ πείνης καὶ μοὶ οἶδουν
ἐλεημοσύνην διὰ νὰ ζῶ!

— Ὡ! κυρία κόμησσα.

— Αὐτὸ εἶναι κύριε, αὐτό, καὶ μόνον αὐτό.

— Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ἔχετε λαθὸς...

Ἐκείνη ὁμῶς ἀνταπήνησεν ζωηρῶς:

— Κύριε Κορβιζιέ, γνωρίζετε τί ἐπιθυμῶ
νὰ μοὶ ἐπιτραπῆ νὰ ἴδω τὸ τέκνον μου καὶ
νὰ τὸ ἀσπασθῶ! μόνον αὐτὸ θέλω. Ἐπειδὴ
δὲ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ ἡ χάρις αὕτη,
δὲν ἔχω πλέον τίποτε νὰ ζητήσω παρὰ τοῦ
κυρίου κόμητος Δελασέρ. Δὲν δέχομαι τὴν
προσφορὰν του, δὲν θέλω τίποτε!

— Μέχρι τίνος, κυρία κόμησσα, ἐνοῶ
τὴν ὁρμὴν τῆς εὐγενεὸς ταύτης ὑπερηφανίας
σας, ἀλλ' ἔχετε ἄρα γε τὸ δικαίωμα ν' ἀρ-
νηθῆτε;

— Ἐὰν ἔχω τὸ δικαίωμα, κύριε; Ἄ!
ναι, τὸ ἔχω καὶ τὸ ἐπλήρωσα πολὺ ἀκριβῶς!

Ὁ συμβολαιογράφος ἐκίνησε τὴν κεφα-
λήν.

— Θέλετε νὰ σὰς ἠμιλήσω μετ' εὐκκρι-
νείας; ἠρώτησεν.

— Ναι.

— Λαιπόν, κυρία κόμησσα, τὸ ὄνομα, τὸ ὄποιον φέρετε, σὰς ἐπιβάλλει ἀπέναντι τοῦ συζύγου σας, ἀπέναντι τῆς κόρης σας, ἀπέναντι τοῦ κόσμου καὶ ὑμῶν ὑποχρεώσεις. Ἡ δὲ κυρία κόμησσα, ὁ συμβολαιογράφος τοῦ κ. Δελασέρ, σύμβουλος πλήρης ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ, φίλος, ἐὰν ἀγαπάτε, σὰς ὁμιλεῖ ἐξ ὀνόματός του. Ἡ κόμησσα Δελασέρ εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ζῇ ἐν ἀξιοπρέπειᾳ, ἀναλόγως τῆς θέσεως αὐτῆς· δὲν πρέπει νὰ παλαίη κατὰ τῶν σκληρῶν ἀπαιτήσεων τῆς ζωῆς.

— Σὰς ἐννοῶ, κύριε, ἐπανελάθεν· ἀλλὰ μένετε ἡσυχος καὶ ὀνύσθε νὰ ἡσυχάσετε καὶ τὸν κύριον Δελασέρ· θ' ἀπέλθω πολὺ μακρὰν καὶ θὰ κρυθῶ ἀπὸ τοῦ κόσμου τόσον, ὥστε νὰ μὴ παρέχω ἀφορμὰς εἰς σχόλια, εἰς ἀπρόοπτα, εἰς τὴν κακοβουλίαν τοῦ κόσμου.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων, κυρία κόμησσα, τί θὰ πράξετε;

— Δὲν τὸ εἰξεύρω ἀκόμη, κύριε.

— Ὡ! ἐννοῶ τὸ σχέδιόν σας, σκέπτεσθε νὰ ἐργασθῆτε... Εἶνε ὅμως δυνατόν;

— Διατί ὄχι, κύριε;

— Διότι δὲν εἶσθε γεννημένη πρὸς ἐργασίαν θὰ ἴναι ἀνωφελὲς εἰς γυναῖκα, ὡς ὑμεῖς.

— Αἱ! κύριε, εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου αἱ γυναῖκες, τὸ περισσότερον μέρος τοῦλάχιστον αὐτῶν, ἐργάζονται καὶ ἐκτελοῦσιν ἐπίπονα ἔργα, αἱ δὲ μὴ ἐργαζόμεναι ἀποτελοῦσιν ἐξαιρέσιν. Ἄλλως, προσέθηκε μετ' ἐκφράσεως βλέμματος σχεδὸν ἀγρίας, ἐὰν εἶμαι ἀνίκανος νὰ προμηθευθῶ διὰ τῆς ἐργασίας τὰ μέσα τῆς υπάρξεως...

Καὶ διεκόπη αἴφνης.

[Ἐπετα συνέχεια.]

Π.

ΕΛΙΣΑΒΕΤΑ

Διήγημα FELIX FRANCO

[Συνέχεια]

Ἡ κ. Βρεάν δὲν παρετήρησε κατ' ἀρχὰς τὴν ἐπαυξάνουσαν καθ' ἐκάστην συμπάθειαν μεταξὺ τῶν δύο παιδιῶν ἢ μάλλον δὲν ἀνεκάλυπτε τίποτε, τὸ ὅποιον ἠδύνατο νὰ τὴν ἀνησυχῆσιν. Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι ὁ υἱὸς τῆς, περὶ οὗ τσαῦτα ὠνειροπόλει, θὰ ἐδεσμεύετο ἀπὸ τὰ θέλητρα κόρης ἀφανοῦς καὶ πτωχῆς; Ἡ Ἐλισαβέτα ἦτο πάντοτε διὰ τὴν κ. Βρεάν ἡ κόρη τῆς κυρᾶ Ἰακωβίνας καὶ τίποτε περισσότερον. Ἡ συνήθεια καὶ ἡ ὑπερηφάνεια δὲν ἀποτυφλοῦσι συχνὰ τὴν διορατικότητα τῶν φρονιμωτέρων; Πολὺ δὲ ὀλιγωρῶν ἡ μήτηρ τοῦ Λουκιανοῦ ὑπόπτευεν, ὅτι ἡ κόρη αὕτη ἦτο δυνατόν νὰ ἐλπίσῃ τι ἐκ τοῦ ἔρωτος τοῦ υἱοῦ τῆς ἢ ὅτι θὰ ἀπεφάσισεν ἄνευ βεβαίου συμφέροντος νὰ ἀνταποκριθῆ εἰς τὸν ἔρωτά του.

Ἡ ταραχὴ των, αἱ συγκινήσεις των, τὰ βλέμματα ἐλευθέρως ἀνταλλάσσόμενα δὲν τῆ

εἶχον καθ' ὅλοκληρίαν διεγείρη τὴν προσοχὴν. Ἡ ἀλλόκοτος μελαγχολία, οἱ συνεχεῖς ρεμβασμοὶ τοῦ Λουκιανοῦ τῆ ὑπεδείκνυον τέλος τὸν κίνδυνον καὶ ἐν τούτοις οὐδὲν ἐνόει.

Δὲν ἐφοβεῖτο τίποτε ἐκ τοῦ ἔρωτος ἐκείνου, διότι δι' αὐτὴν καὶ διὰ τὰς ὄνειροπολήσεις τῆς ὁ μικρότερος κίνδυνος ἦτο ἡ συμπάθεια τοῦ Λουκιανοῦ πρὸς κόρην ἀφανῆ καὶ πτωχὴν, εἴη ἡ Ἐλισαβέτα. Ἐπειτα οὐδέποτε ἐφροντάζετο ἔρωτα σπουδαῖον ἐκ μέρους τοῦ Λουκιανοῦ. Ἴσως εἶχε δίκαιον, ἀλλὰ πόσον εὐκόλως καὶ χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ τις οἱ χάριν παιδιᾶς ἔρωτες μεταβάλλονται εἰς αἰσθήματα περιπαθῆ καὶ ἀδιάρρηκτα. Ἐν τούτοις διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ τὰ κατάλληλα μέτρα, δι' ὧν θὰ κατενίκα τὰ συμπτώματα τοῦ κακοῦ, ὅπερ ἀπὸ τινος χρόνου ἀνεφαίνετο εἰς τὰς νεαρὰς ἐκείνας ὑπαρξεις. Ἐγνώριζεν, ὅτι ὁ Λουκιανὸς ἦτο ἀνίκανος νὰ παρῶν τὸς ὄρους τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ τῆς τιμῆς καὶ δὲν ἐφοβεῖτο παρὰ μικρὰν τινα συμπάθειαν, τῆς ὁποίας προέβλεπεν ἐνίοτε τὰς ἀναγκαίας συνεπείας.

Ἄν ἀπέτρεπεν ἀποτόμως τὸν Λουκιανόν, θὰ διέπραττε μέγα σφάλμα. Τὸ καλλίτερον ἦτο νὰ ἐνεργήσῃ διὰ τῆς πανουργίας ἐκείνης ἥτις εἶναι ἴδιον τῆς γυναικὸς πλεονέκτημα καὶ ἥτις ἐμβάλλει βραδῶς, ἀνεπαισθήτως ἡμέραν παρ' ἡμέραν τὴν ἰδέαν, τὴν ὅποιαν ἡ γυνὴ θέλει νὰ ἐμφυσήσῃ, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνδρός. Ἄλλως ἡ κ. Βρεάν, τῆς ὁποίας τὸ ἐγώιστικόν τῆς μητρότητος αἰσθημα εἶχεν ὑπερνήκησιν πᾶν ἄλλο, πεισθεῖσα ἐπὶ τέλους, ὅτι οὐδὲν ὑπῆρχε τὸ ἀστέιον ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ, ἐτέθη ἐπὶ τὸ ἔργον βεβαία, καλῆ τῇ πίστει, ὅτι θὰ ἐπετύγχανεν.

Ἐμποδίζουσα ἄνισον σύνδεσμον δὲν ἐξησφάλιζε τὴν εὐτυχίαν δύο ὑπαρξεων;

Μεταξὺ λοιπὸν τῆς Ἐλισαβέτας καὶ τοῦ Λουκιανοῦ τὸ πᾶν ἔμελλε νὰ μεταβληθῆ.

Τοιαύτη ἦτο ἡ ἀνάγκη.

Αἱ διακοπαὶ τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐτελείωσαν κατὰ τὸ φαινόμενον, ὅπως καὶ αἱ ἄλλαι. Ἐξηκολούθησαν, ὅπως ἄλλοτε, νὰ τρέχωσιν ἀνὰ τὴν ἔπαυλιν, εἰς τὸ δάσος συλλέγοντες ἄνθη, διασκεδάζοντες, χαριεντιζόμενοι. Ἀλλ' ὅτε μὲν φράσις λεχθεῖσα μὲ ὕφος ἀδιαφορίας, ὅτε δὲ λέξις τις ριφθεῖσα εἰς τὴν συνδιάλεξιν μετὰ χάριτος καὶ φαιδρότητος, ἐπανελάμβανον εἰς τὸν Λουκιανόν, ὅτι ἡ Ἐλισαβέτα ἦτο ἀπὸρριπτός καὶ φαντασιόπληκτος κόρη. Ἐν τούτοις πολλάκις λογικώτερον σκεπτόμενος ἔλεγε καθ' ἑαυτόν:

— Ἐὰν ἡ Ἐλισαβέτα εἶνε κατὰ τι φιλάρεσκος, ποία δὲν εἶνε εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς; Ἐὰν εἶνε ἐλαφρόνους ὀλίγον καὶ ἐπιπολαία, ἡ καρδία τῆς ὅμως εἶνε τόσον ἀγαθὴ! Δὲν εἶνε ἐγκλημα, διότι εἶνε ζωηρὰ καὶ εὐθυμος.

Ἡ κ. Βρεάν διὰ νὰ παραστήσῃ τὴν Ἐλισαβέταν ὅπως ἠθέλην εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Λουκιανοῦ, ἐπωφελεῖτο θαυμάσιως καὶ τῶν παραμικροτέρων περιστατικῶν.

Ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Λουκιανοῦ ὠμίλει μετὰ τελείας ἀπλότητος περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Ἐλισαβέτας. «Ἄ! δὲν εἶνε κακὸ κορίτσι ἡ Ἐλισαβέτα μας, ἔλεγε, θὰ εὖρη χωρὶς

ἄλλο ἀντάξιον σύζυγον, καλὸν τινα χωρικόν, ὅστις θὰ περιποιητῆ τὴν ἔπαυλιν καὶ θὰ ἀνακουρίσῃ τὴν κυρὰ Ἰακωβίναν».

Ὁ Λουκιανὸς ἐπηρεάζετο ἀπὸ τὰ φαρμακερὰ ταῦτα βέλη, τὰ ὅποια ἐπιτηδεῖως ἡ μήτηρ του ἔρριπτεν εἰς ἐκάστην καταλλήλων περιστάσιν.

Ὅτε ἡ Ἐλισαβέτα εὐρίσκετο μόνη μετὰ τῆς μητρὸς τοῦ Λουκιανοῦ, ἡ συνδιάλεξις περιστρέφετο ἐπὶ τῶν ὄνειροπολήσεων τῆς κ. Βρεάν περὶ τοῦ υἱοῦ τῆς· τὸ σταδίον του, αἱ ἐπιστημονικαὶ του μελέται θὰ τὸν ἐκάλουν μακρὰν τῆς Γαλλίας ἢ θὰ τὸν ἠνάγκασον νὰ διαμείνῃ διαρκῶς ἐν Παρισίσις. Ὡς καλὴ μήτηρ, ἀπρηθίμει τὰ ἐμπόδια, τὰ ὅποια θὰ συνήντα ὁ υἱὸς τῆς καὶ τὰ πλεονεκτήματα συνοικεσίου, τὸ ὅποιον θὰ τῷ παρεῖχε τὰ μέσα νὰ φθάσῃ ταχύτερον εἰς τὸν σκοπὸν του. Τότε ἡ Ἐλισαβέτα ἐτάρασσετο, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἤλλασσε χρῶμα, ἐδάκρυε καὶ ἀπέστρεφε τὴν κεφαλὴν.

Ἡ κ. Βρεάν, ἥτις παρετήρηε τοῦτο, δὲν ἐπέμενε καὶ ὠμίλει περὶ ἄλλων πραγμάτων. Ἀλλ' ἀμέσως πάλιν ἐπανήρχετο εἰς τὰς ἰδίας ὄνειροπολήσεις μετὰ ζήλου, τὸν ὅποιον τὸ μητρικόν τῆς ἐνστικτον καθίστα ἀκατανίκητον. Κατὰ δυστυχίαν, λίαν συχνὰ εἰς τὰς τοιαύτας περιστάσεις ὁ μητρικὸς ἐγώισμος ἀπατάται καὶ ἐνεργεῖ κακῶς, διότι εἶνε τυφλός!

* *

Κατὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Λουκιανοῦ, ἡ Ἐλισαβέτα ὠχρίασε καὶ ἡ ἐκφραστικὴ τῆς φυσιογνωμία προέδιδε, μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας τῆς, ψυχικὴν ἀγωνίαν. Δὲν ἔδωκε προσοχὴν καὶ τὸν ἐφίλησε περιπαθέστερον παρ' ἄλλοτε.

Ἡ κ. Βρεάν, τὴν ὅποιαν πλέον δὲν διέφευγε τίποτε, εἶπε μὲ ὕφος ὀλίγον εἰρωνικόν: — Δὲν πρέπει δὲ νὰ εἶσαι τόσον νευρική, καλὴ μου Ἐλισαβέτα· ἡ ζωὴ δὲν εἶνε παρὰ δι' ἀποχωρισμούς.

Καὶ ὁ Λουκιανός; Ἐπανελάθε ταύτην τὴν φωνὴν τὴν πρὸς τοὺς Παρισίους ὁδὸν μετ' ὀλιγωτέρας ἀνίας.

Τί! τὸ φίλημα τῆς Ἐλισαβέτας του δὲν διηγείρειν ἐν αὐτῷ τὴν βαθεῖαν συγκίνησιν, τὴν ὅποιαν ἐδοκίμαζεν ἡ ἀθῶα ψυχὴ τῆς; Ὅχι, διότι πλήρης φιλοδόξων ἐπιθυμιῶν, ἀνεχώρει μετ' ἀνυπομονησίας, ἥτις τὸν ἔκαμε νὰ λησμονήσῃ τὸ παρελθόν. Ἐπειτα δὲν ἀνθίστατο πλέον εἰς τὰς ἐντυπώσεις τοῦ ζωηροῦ σκεπτικισμοῦ, τὸν ὅποιον ἡ κυρία Βρεάν ἐπιτηδεῖως εἶχεν ἐμβάλῃ εἰς τὸ πνεῦμά του. Θεωρῶν ὡς χίμαιραν πᾶν ὅ,τι τὸν συνεκίνει ἄλλοτε, ἀφωσιωμένος εἰς ἀνωτέρας μελέτας, ἐκπληκτος ἐκ τοῦ θαύματος τοῦ κόσμου τῆς πρωτεύουσας, εἰς ὃν οἱ φίλοι τῆς κ. Βρεάν ἦσαν ἐπιφορτισμένοι νὰ τὸν εἰσαγάγωσιν, ἔζησε δύο ἔτη μακρὰν τῆς Ἐλισαβέτας, χωρὶς νὰ τὴν ἀναζητῆ, διότι παρεσύρετο ἐκ τοῦ θορύβου καὶ τῶν διασκεδάσεων τοῦ Παρισίου βίου.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἔλαβε πληροφορίας περὶ τῆς κυρᾶ Ἰακωβίνας καὶ τῆς Ἐλισαβέτας καὶ ἔγραψε πρὸς αὐτάς ὀλίγας λέξεις, ἐν αἷς τὰς ἐβεβαίω, ὅτι δὲν τὰς ἐ-

λησμόνησεν. Ἄλλ' ἐφάνη ὀλιγώτερον ἀνυπόμονος νὰ ἐπανάδη τὴν ἀτυχῆ του φίλην, παρ' ὅσον ἡ μήτηρ του ὑπελόγιζε. Πόσον ἐκείνη ἦτο ἠύχαριστημένη, διότι ἔδειξε τοιαύτην φρόνησιν ! Ἡ φρόνησις εἶνε τόσον ὠραῖον πρᾶγμα !

Μετὰ παρέλευσιν ἀρκετοῦ ἀκόμη χρόνου ἡ κ. Βρεάν δὲν κατώρθωσε νὰ ἀποτρέψῃ τὸν Λουκιανὸν τοῦ νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν ἐπαυλιν τῆς κ. Ἰακωβίνας. Εὗρε τὴν Ἐλισαβέταν ἀσθενικὴν καὶ ὠχρὰν, καὶ ὅτε ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τῆς ἀποτόμου ταύτης μεταβολῆς, ἡ Ἐλισαβέτα δὲν ἀπήντησεν, ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐσπόγγισε δάκρυ, τὸ ὁποῖον δὲν ἤθελε νὰ ἴδῃ ὁ Λουκιανός.

Ἡ κυρὰ Ἰακωβίνα ἐν τῇ ἀφελείᾳ τῆς διειπνεῖτο, ὅτι ἡ κόρη τῆς ἀπώλεσε τὰ ζωηρὰ χρώματα τῆς νεαρᾶς ἡλικίας τῆς ἕνεκα μαγικῶν, τὰ ὁποῖα τῇ εἶχον κάμη.

Ὅτε ἔμεινον μόνοι, ἐνηγκαλιζόντο ἀλλήλους μετὰ περιπαθείας καὶ ἀνεπόλουν ἀλληλοκυτταζόμενοι τὰ φιλήματα τῆς παιδικῆς τῶν ἡλικίας, τὸν ἄθρον ἔρωτᾶ τῶν. Ὁ Λουκιανός, ἂν καὶ δὲν ἐμάντευε τίποτε, ἠσθάνετο καταθεθλιμμένην τὴν καρδίαν του. Ἡ Ἐλισαβέτα διετήρηε ἐκφρασιν μεγαλοχολικὴν καὶ ἀνιαρὰν, ἥτις διήγειρεν ἐν αὐτῷ αἶσθημα βαθύτερον τοῦ πρώτου. Καὶ ἐκπληκτος δι' ὅτι ἐδοκίμαζε δὲν ἤξευρε τί νὰ εἶπῃ καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ τῇ ἐξομολογηθῆ τὰς νέας ἐντυπώσεις, τὰς ὁποίας ἠσθάνετο ἡ ψυχὴ του.

Ἐροβῆτο μήπως τὴν ταραξῆ ἀνωφελῶς ἐκλέγων ἐκατάλληλον περίστασιν διὰ τοιαύτας ἐξομολογήσεις. Χωρὶς νὰ τὸ θέλουν ὠμίλου περὶ πραγμάτων ἀδιαφόρων, ἐνδομύχως ὅμως ἐπάσχον, ἡ φωνὴ τῶν ἔτρεμεν. Ἡ κυρὰ Ἰακωβίνα ἐπεθύμει νὰ μὴ τοὺς ἄφηνε τόσον ταχέως ὁ Λουκιανός, ἀλλὰ τὸ ταξείδιον κανονισθὲν ὑπὸ τῆς κ. Βρεάν δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ ἐνεργήσῃ ὅπως ἤθελεν ἐκτὸς τούτου τὸ χάος τῶν σκέψεων του τὸν ἐτάρασεν.

Ὁ ἀποχαιρετισμὸς ὑπῆρξε σκληρός. Περιεπτύχθησαν ἀλλήλους μετὰ τὴν καρδίαν συντετριμμένην, μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς γεμάτους ἀπὸ δάκρυα. Ἀπομακρυνόμενος ὁ Λουκιανός τῆς ἐπαύλειος διέκρινε ἀπὸ μακρὰν τὴν Ἐλισαβέταν, ἥτις τὴν παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματός. Τῇ ἀπέστειλε φίλημα, ἀνέβη εἰς τὸν λόφον, εἰσεχώρησεν εἰς τὸ δάσος καὶ ἐξηφανίσθη.

Ὁ ἥλιος εἶχε δύση, οἱ ἀστέρες ἐσπινθηροβόλουν εἰς τὸ στερέωμα καὶ ἡ νυκτερινὴ αὐραῆρέμα ἔσειε τὰ φύλλα τῶν δένδρων, ὅτε ἡ κυρὰ Ἰακωβίνα ὠδήγει εἰς τὴν ἐπαυλιν τὴν Ἐλισαβέταν, ἥτις δὲν ἠσθάνετο τὴν ὑγρασίαν τῆς νυκτός, διότι ἐσκέπτετο μόνον τὸν ἔρωτᾶ τῆς.

Κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην δὲν ἐκοιμήθη καθόλου. Ἐσυλλογιζέτο τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἦτο μικρὰ καὶ ὁ Λουκιανός ἐζῆ πάντοτε πλησίον τῆς, ἀνεπόλει τὸν ἀποχωρισμὸν καὶ τὰ φιλήματα τῆς προτεραιάς, ἀλλ' ἡ ἀτυχῆς δὲν ἐτόλμησε νὰ σκεφθῆ καὶ τὸ μέλλον

* *

Τρεῖς μῆνας μετὰ τὰ ἀνωτέρω, ἡ κυρὰ Ἰακωβίνα καὶ ἡ Ἐλισαβέτα ἐμάνθανον,

ὅτι ὁ Λουκιανός ἀπῆλθεν ἐκ Γαλλίας μετὰ τῶν μελῶν ἐπιστημονικῆς ἐταιρείας, ἐν τῇ ὁποίᾳ εὐτυχῆς προστασία καὶ ἀξία πρώιμος τῷ παρέσχον θέσιν γραμματέως. Ἦτο μεγάλη τιμὴ δι' αὐτὸν καὶ ὤφειλε νὰ ἀναχωρήσῃ ἀμέσως ἢ νὰ παραιτηθῆ.

Ὁ Λουκιανός δὲν ἐδίστασεν, ἔπειτα ἐπραγματοποιούντο αἱ διακαέστεραι ἐπιθυμίαι τῆς κ. Βρεάν, ἥτις ὠνειροπόλει πρὸς τοὺς ἄλλοις πλοῦσιον διὰ τὸν υἱὸν τῆς συνοικέσιον καὶ ἐνόμιζεν, ὅτι ἡ περίστασις αὕτη θὰ συνετέλει, ὅπως φθάσωσιν εἰς αἴσιον πέρας τὰ σχέδιά τῆς.

Ἴνα διασκεδάσῃ τὴν μοναξίαν τῆς ἐπεσκέφθη διὰ τινὰς ἡμέρας τὴν ἐπαυλιν καὶ ἐν τῇ μητρικῇ χαρᾷ τῆς ὠμίλει συνεχῶς πρὸς τὰς δύο γυναῖκας περὶ τοῦ εὐνοικοῦ τούτου συνοικεσίου. Ἡ ἀτυχῆς Ἐλισαβέτα δὲν ἐπανεκίνησε τὴν προτέραν ὑγείαν, ἀλλ' ἡ ὠραία τῆς φυσιογνωμία προσέλαβεν ὕφος ἡδῶ καὶ γαλήνιον. Δὲν ἦτο πλέον ὠχρὰ· αἱ παρειαὶ τῆς τούναντιον ἦσαν χρωματισμέναι μετὰ ζωηρὸν χρῶμα ὑγείας. Ἡ κ. Βρεάν ἐξεπλήσσετο διὰ τὴν καλλονὴν καὶ τὸν ὠραῖον χρωματισμὸν καὶ ἐσκέπτετο: « Ἄ ! ἐὰν ὁ Λουκιανός μου ἔβλεπε τώρα διὰ πρώτην φορὰν τὴν Ἐλισαβέταν, χωρὶς ἄλλο θὰ τὴν ἠγάπα μετὰ μανίας καὶ δυσκόλως θὰ μὲ ἤκουεν. Εὐτυχῶς ἡ παιδικὴ ἐκείνη συμπάθεια ἐλησμονήθη καὶ παρὰ τῶν δύο ». Ὁ Λουκιανός πρὶν ἀναχωρήσῃ, ἤθελε νὰ ἐπανάδη τὴν παιδικὴν του φίλην ἢ νὰ διηγήσῃ περὶ αὐτῆς εἰς τὴν μητέρα του, ἀλλ' ἀψηχολημένος ἐκ τῶν περιπτώσεων, προετοιμαζόμενος μετὰ σπουδῆς διὰ τὸ ταξείδιον δὲν ἔλαβε πρὸς τοῦτο καιρὸν. Ἡ Ἐλισαβέτα καὶ ἐκεῖνος ἦσαν τόσον νέει ἀκόμη ! Αἱ εἰδήσεις, τὰς ὁποίας ἐμάνθανε περὶ αὐτῆς, ἦσαν τόσον ἐνθαρρυντικαί !

Θὰ ἐπανήρχετο ἰσχυρότερος καὶ κύριος ἑαυτοῦ, ἡ μήτηρ του θὰ ἐσέβετο τὴν ἐπιθυμίαν του, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος θὰ ἐξεδήλου μετὰ τῆς αὐθεντίας τοῦ ἀνδρικοῦ του χαρακτῆρος.

Ἦναγκάσθη λοιπὸν νὰ μὴ ἐξηγηθῆ τώρα μετὰ τῆς μητρός του, διότι ἡ τυραννικὴ στοργὴ τῆς κ. Βρεάν καὶ ἡ ἰδέα οἰκογενειακῶν διενέξεων τὸν ἀπέτρεπον. Ἡ μεγάλη συμπάθεια, ἡ βαθεῖα συγκίνησις, ἥτις τὸν ὤθει πρὸς τὴν Ἐλισαβέταν, δὲν μετέιχε τῶν βιαίων ἐκείνων ἐρώτων, οἵτινες ἐνεργοῦσιν ἀπερισκέπτως.

Ἄ ! ἐὰν ἐγνώριζε τὸ μυστικὸν τῆς Ἐλισαβέτας ! Μία λέξις θὰ ἤρκει νὰ τῷ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, νὰ τὸν κάμη νὰ σκεφθῆ ἄλλως . . . Διατί ἐκείνη νὰ μὴ τῷ ἐξομολογηθῆ τὸν διακαῆ ἔρωτᾶ τῆς ;

Ἡ μήτηρ τοῦ Λουκιανοῦ ἦτο ἡσυχος, πεπεισμένη, ὅτι οὔτε ἴχνος ἐσώζετο ἐκ τῆς παιδικῆς ἐκείνης συμπάθειας, ἡ κυρὰ Ἰακωβίνα οὐκ ἦτο ἀπλοικῆ, δὲν ὑπόπτεινε τίποτε. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἐλισαβέταν, ὁσάκις ἐλάμβανε διὰ μέσου τῆς κ. Βρεάν βραχεῖαν ἀνάμνησιν ἐκ μέρους τοῦ Λουκιανοῦ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν: « Ὅχι, δὲν μὲ ἀγαπᾷ ! » Καὶ χύνουσα πικρὰ δάκρυα, καταβαλλομένη καθ' ἑκάστην ἐκ τῆς ἰδέας ταύτης, τῷ ἀπῆντα μὲ τὰς διακαεστέρας εὐχάς:

« Μὲ ἀγαπᾷ ἄρα γε ; ἡρώτα ἑαυτὸν μα-

κρὰν τῆς Γαλλίας ὁ Λουκιανός, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ συμπεράνη τι ἐκ τῆς παρθενοκῆς ἐκείνης καρδίας.

— Καλὴ μου Ἐλισαβέτα, ἀγαπημένο μου παιδί, πάλιν εἶσαι ἀσθενής· θὰ σοῦ ἔκαμαν χωρὶς ἄλλο καὶ ἄλλα μαγικά . . . Κάμε ὑπομονὴν, παρακάλεσε τὸν θεόν· θὰ μᾶς προστατεύσῃ, θὰ σοῦ ἀποδώσῃ τὴν ὑγείαν . . .

Ὅτως ὠμίλει μίαν ἐσπέραν ἡ κυρὰ Ἰακωβίνα τακτοποιούσα τὴν πτωχικὴν κλίβην, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνεπαύετο ἡ Ἐλισαβέτα κάτωχρος καὶ ἐξησθενημένη, χωρὶς νὰ διδῆ καμμίαν ἀπόκρισιν. Μετ' ὀλίγον ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, ὡς νὰ ἤθελε νὰ κοιμηθῆ, καὶ ἡ κυρὰ Ἰακωβίνα ἐξῆλθε τοῦ δωματίου μετὰ προφυλάξεως.

Ὅτε ἡ Ἐλισαβέτα ἔμεινε μόνη, ἀνῆγειρε τὴν κεφαλὴν, ἐξῆγαγεν ἐκ τοῦ περιστεθίου τῆς μικρὸν τετραδίον, ὅπερ τῇ ἐχρησίμευεν ὡς λεύκωμα καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ ἐχάραττε δι' αὐτὴν μόνην γραμμὰς τινὰς ἀναμνήσεων, τὸ ἐξεφύλισσε μετὰ τρέμουσαν χεῖρα καὶ συγκεκνημένη ἀνέγνω τὰς τελευταίας λέξεις, τὰς ὁποίας εἶχε γράψῃ τὴν προτερσίαν :

« Ἐννέα ὠραὶ τῆς ἐσπέρας.

« Ὁ Λουκιανός μου θὰ ἔλθῃ ἢ θὰ μοῦ γράψῃ, ὅτι μὲ ἀγαπᾷ ; . . . Δὲν γνωρίζω . . . Μὰ μοῦ φαίνεται, ὅτι εἶμαι εὐτυχῆς σήμερον, ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ μοῦ συμβῆ αὐριον μεγάλη χαρὰ. Διὰ τὴν αὐριον ἐστόλισα τὸ πτωχικὸν μου δωμάτιον, ἐγέμισα μὲ ἄνθη τὰ δύο μεγάλα ἀνθοδοχεῖά μας· ἔπειτα εἰς τὸ ποτήριον ἐκείνο τὸ Βοεμικόν, τὸ ὁποῖον μοῦ ἐχάρισεν ἄλλοτε ὁ Λουκιανός μου, ἔθθηκα μετὰ προσοχῆς ὠραίους πανσέδες καὶ ξηράνθημα, τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἠγάπα ἐκεῖνος. ὦ ! πόσον ὠραῖαν ἀνθοδέσμην ἔκαμα ! . . . Τὴν ἔκαμα ἐπίτηδες δι' αὐτὸν, τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ τόσον . . . Ὅτε εἶμεθα μικροὶ καὶ εὐτυχεῖς, τοιαύτας ἀνθοδέσμας μοὶ προσέφερε μειδιῶν . . . Ἀλλὰ διατί αὕτη ἡ χαρὰ ; Πρὸς τί τὰ ἄνθη ταῦτα ; Ποία ἑορτὴ εἶνε αὐριον ; Διατί νὰ αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ μου γλυκείας ἐλπίδας ; Τίς μὲ βεβαιοῖ, ὅτι θὰ πραγματοποιηθῶσιν ; Δὲν μὲ μέλει, θέλω νὰ τὸ πιστεύσω, νὰ πιστεύσω εἰς τὸ προαίσθημα, τὸ ὁποῖον μοῦ λέγει· « θὰ εἶσαι εὐτυχῆς αὐριον ! . . . »

» Τὴν στιγμὴν, ὅπου γράφω, παρατηρῶ μίαν πεταλοῦδαν ἄγγελον καλῶν εἰδήσεων, ἥτις περυγίζει πέριξ μου. Ἄ ! τὴν ἀνόητον ἰδοῦ πλησιάζει τὸ φῶς, φοβοῦμαι, μήπως καύσῃ τὰς πτέρυγας τῆς . . .

» Ὅχι, ὄχι, δὲν τὸ θέλω, διότι ἂν ἡ πεταλοῦδα καταστραφῆ, θὰ χαθῆ μαζὶ τῆς καὶ ἡ εὐτυχία μου. Τί νὰ κάμω λοιπὸν, ἀφ' οὗ ἡ ἀδεξία τριγυρίζει πάντοτε γύρω εἰς τὸ φῶς ; Θὰ σβύσω τὸ φῶς καὶ θὰ κοιμηθῶ διὰ τοῦ μέσου τούτου σῶζω τὴν πεταλοῦδαν καὶ διατηρῶ τὰς ἐλπίδας μου. Τίς ἠξέυρει . . . »

Τὴν ἐπομένην κάτωθεν τῆς σελίδος ταύτης ἡ Ἐλισαβέτα ἔγραψε τὰς ἐπομένας λέξεις: « Τὰ προαισθήματα εἶνε ἀπατηλά, δὲν θὰ πιστεύσω πλέον εἰς αὐτά. »

[Ἐπεται τὸ τέλος].

K. GIANNAKAKHS

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Είς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἴδους τούτου καὶ λαυρυθώδους ἐκτάσεως κατὰστημα εὐρίσκεται πλούτος σκευῶν ὑελοουργικῆς, κρυσταλλουργικῆς καὶ ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπισκέφθη ἐσχάτως τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίσῃ τὸ κατὰστημα του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατὰστημα τοῦ εἴδους του, ὅπερ ἐπλουτίσθη ἐφέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο με κομψά, εὐθηνὰ καὶ ὠραία σκεύη καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινοῦ τῆς πρωτεύουσῃς καὶ τῶν ἐπαρχιῶν.

Τιμαὶ μέτρια καὶ ὠρσιμένα.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

Ἄπανα ἡ σειρά τῶν κατωτέρων Μαθηματικῶν διὰ τοὺς ἐξετασθησομένους διὰ τὴν Στρατ. ἢ Ναυτ. Σχολήν. Πρὸς δὲ ἄνωτ: Ἀλγέβρης, Τριγωνομετρίας, Ἀναλυτικῆς καὶ Περιγραφικῆς Γεωμετρίας, Διαφορικῆς κλ. κλ. διὰ τοὺς φοιτητάς, ὑπὸ ἀρχαίου καθηγητοῦ τῆς Στρατ. Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων καὶ τοῦ Πολυτεχνείου. — Πληρορορία παρ' ἡμῖν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθ. 39.

Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσων, φαιώλ, κομβίων, χειροκτιῶν, μπαπουσιῶν, ὑμβρελίων, φανελλῶν κλπ. ἀνδρικών εἰδῶν. Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Λαίμοδεταὶ κατὰ παραγγελίαν.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθῆναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	ἀν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθῆναι	" 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—	Λεγαῖνὰ	ἀν. —	7.00π	3.40	5.05μ
	ἀν. 10.23	—	3.15	4.20μ		ἄφ. —	8.50	5.18	7.15
Ἀκράτα	ἄφ. 12.56	—	5.08	7.25	Πάτραι	ἄφ. —	11.00	7.45	9.15
	ἀν. 12.59	6.00π	5.10	—	Ἀἴγιον	ἀν. 7.45π	11.50	—	4.10μ
Ἀἴγιον	ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—		ἄφ. 9.29	1.08	—	6.25
Πάτραι	ἄφ. 3.40	9.15	7.20	—	Ἀκράτα	ἄφ. 10.34	1.58	—	7.35
	ἀν. 4.15	7.15π	4.45μ	—	Κόρινθος	ἀν. 10.39	2.02	6.20π	—
Λεγαῖνὰ	ἄφ. 6.18	9.45	7.40	—		ἄφ. 1.05	3.55	9.00	—
	ἀν. 6.23	9.50	6.45π	—	Ἀθῆναι	ἄφ. 4.30	7.05	—	3.20
Πύργος	ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—	Πειραιεὺς	ἄφ. 5.00	7.35	—	3.55
Ὀλύμπια	ἄφ. 7.25	12.50	—	5.55					

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	ἀν. 6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἄφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	" 8.45	12.15
Ναύπλιον	" 3.00	4.25	Ἄργος	" 9.25	1.20
Τρίπολις	" 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαξοστοιχία καθ' ἑκάστην.

Ἡ ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δὲ Ἀμίτσις εὐρίσκεται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας, ὁδὸς Προαστείου ἀρ.θ. 10, καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθῆναι, Ὀδὸς Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Χάρτης τυπογραφικῶς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖος καὶ μὴ. — Νέα ἀποθήκῃ ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτρια.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

Ἀθῆναι, ὁδὸς Αἰόλου, ἀρ. 192, ἐναντι ξενοδοχείου Στέμματος ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ:

Eidler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris.

F. Rolinger Meidlin et Lassner et Ascher Wien

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτῆρια στιγμιαίως παντὸς εἴδους ὡς καὶ λιθογραφημένα ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλων — χαράσσονται σφραγίδες παντὸς εἴδους. Ἐναυθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικῆ ὡς καὶ συμπετυνωμένη. Πάστα πολυγράφου — γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ ἐλαιοχρωμάτων — ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαὶ μέτρια. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

ΥΔΑΤΑ ΚΥΛΛΗΝΗΣ πρόσφατα εἰς φιάλας πωλοῦνται μόνον παρὰ τῇ Διευθύνσει τῶν Σιδηροδρομῶν Πελοποννήσου (ὁδὸς Πινακῶν 14) πρὸς δρ. 6 τὴν δωδεκάδα. Δι' ἐκάστην ἐπιστεφρομένην καινὴν φιάλην ἀποδίδονται λεπτὰ 15.

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εὐρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ κ. Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πωλούμενοι εἰς φιάλας ἢ κατ' ὄκταν.

Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ἢ τῶν ἐπιδορπέων Εὐρωπαϊκῶν, καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων. Ὁδὸς Μουσῶν, 11. 25

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΑ «ΧΑΥΤΕΙΑ»

Α. ΔΑΔΟΥΚΙΩΤΗ ΚΑΙ Ι. ΚΟΥΚΟΥΛΗ

Τὸ μόνον παρὰ τὰ Χαυτεῖα παντοπωλείον, τὸ ὅποιον πωλεῖ γλυκύτατον

ΧΑΒΙΑΡΙ

ΓΕΛΑΣ καὶ πρώτης ποιότητος. Δοκιμάσατέ το καὶ θὰ ὑπερευχαριστήθητε καὶ ὡς πρὸς τὴν γεῦσιν καὶ ὡς πρὸς τὴν τιμὴν. 11

Εἰς τὸ ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ Η

Πλατεῖα Ὀμονοίας,

Εὐρίσκονται πάντοτε ΣΤΡΕΪΔΙΑ τῆς ὥρας.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ ΣΙΓΓΕΡ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 Ὀδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Ἄνευ τοῦ ὀποιοῦ ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνήσια.